

Adventes Vēstis

2009. gada februāris, #02 (156)

Vienoti Kristus
cerībā

TĒMA:
PALDIES
DIEVAM MAN
IR DARBS!

JAUNIEŠIEM:
KĀ NOSARGĀT
MĪLESTĪBU?

VESELĪBA:
DR. ARTŪRS
GĪBELS PAR
GLAUKOMU

PĀRDOMAS
PAR FILMU
"AUSTRĀLIJA"

INTERVIJA:
VITĀLIJS
OĻIŅNIKS
NO SIETLAS

Latvijas ziņas	3
Ārzemju ziņas	7
Tēma	8
Intervija	12
Recenzija	14
Vārds mācītājam	16
Jauniešiem	18
Bērniem	20
Veselība	23
Citu konfesiju ziņas	22

Kāds, kuram nav ekonomisko problēmu

Šajā laikā mēs dzīvojam vēja pūsmu, sarmas pārklātu koku zaru un sala elpas iemidzinātās dabas vidū. Taču nosacīts un nelūgts sastinguma un saltuma periods iestāties arī daudzu cilvēku darba vietās un līdz ar to arī mājokļos.

Daudzi ir saņēmuši brīdinājumus par darba algu samazinājumiem, varbūtībām atbrīvošanai no darba, izmaiņām sociālo pabalstu izmaksās. Politiskā un ekonomiskā situācija valstī skar mūs visus neatkarīgi no izglītības, profesijas, ģimenes stāvokļa, ticības pārliecības, vecuma vai

dzimuma.

Tajā pašā laikā jāatzīst, ka šādas vai ļoti līdzīgas problemātiskas situācijas valstī pavisam nesenā pagātnē kopumā esam piedzīvojuši ne reizi vien. Kā dzīvojām tad? Kas mainījās? Kā dzīvot šodien? Kā pieņemt negaidītas pārmaiņas?

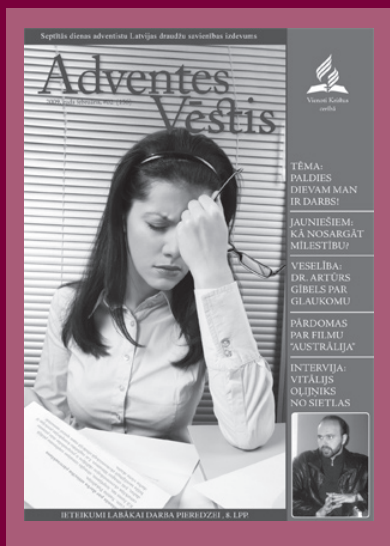
Šajos jautājumos "Adventes Vēstu" izdevuma autoru komada vēlējamies ieskatīties un piedāvāt praktiskus un bibliskus priekšlikumus iespējamiem risinājumiem. Vienlaicīgi visi kopā vēlamies jums un sev atgādināt, ka ir Kāds, Kurš šajā gadalaikā liek saulei spīdēt arvien spožāk un dienām kļūt arvien garākām – tāpat just pavasara elpu gaisā; ir Kāds, Kuram nav politisku un ekonomisku problēmu; ir Kāds, Kurš krīzes pārvērš par necerētām izdevībām.

*Vēlot ticību un cerību,
Jūsu Valda Reķe*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 900 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Atbildīgie redaktori:

Aidis TOMSONS
Ansis RODERTS
Girts ROZNERIS
Ivo RODERTS
Liene LIEPIŅA
Māris DEBNERS
Mārite LIPSKA
Valda REĶE

Vāka foto:
iStockphoto.com

Izdevējs:

Adventistu Latvijas draudžu
savienības izdevniecība
PATMOS

Adrese:

Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:

adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:

67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Par īpašumu ir jācīnās!

Mana, un ticu, mūsu visu sāpe ir Baltijas misijas skola un sanatorija „Suži”. Mūsu vecvecāki un vecāki pēc Latvijas brīvvalsts nodibināšanas pagājušā gadsimta 20.-to gadu sākumā, balstoties uz Praviešu Gara rakstiem, ar lielu aizrautību gatavojās veselīga dzīves veida mācību, ārstniecības un misijas iestādes būvniecībai. Draudzes locekļi vāca ārstnieciskos augus, gatavoja rokdarbus, veica papildu darbus, tādā veidā pašizliedzīgi vāca naudu šim mērķim.

Pēc “Adventes Vēstneša” ziņām, tika savākti apm. 10 000 latu. Bet plāni mainījās. Bija nepieciešama Baltijas misijas skola. Tika atrasta brīnišķīga vieta „Suži”, kuru iegādei vajadzēja 90 000 latu. Trūkstošo naudu Baltijas misijas skolas „Sužu” iegādei piešķīra Ģenerālkonference, kuru tolaik vadīja brālis V. A. Spaisers.

1923. gadā „Suži” tika nopirkta. Tātad 11% pieder Latvijas SDA Latvijas draudžu Savienībai, un 89% Ģenerālai konferencei. 1924./25. gadā „Sužu” teritorijā bija 10 ha ganības, 28 ha mežs, 55,5 ha pļavas, 5 ha dārzs un aramzeme, 1,5 ha neizmantojama zeme, kopā 100 ha. Ideāla vieta. Laicīgā vara to visu atņēma kopā ar ticības brīvību.

Šajos brīvības laikos to vēl neesam atguvuši. Tā ir svēta nauda, svēts īpašums, par to ir jācīnās! Ar visas draudzes lūgšanām. Gudri. Precīzi. Tā kā cīnījās Dāvids ar Goliātu. Dzirdēju, ka Latvijas draudžu savienībai esot piesūtīts milzīgs rēķins par zemes nodokli. Ja tā, tad tā zeme pieder mums, SDA draudzei!

Leonīds Driķis

Redakcijas piebilde

Vienā no pagājušā gada „Adventes Vēstu” numuriem mēs solījām atgriezties pie jautājumiem, saistītiem ar Adventistu Baznīcas īpašumiem Latvijā, tajā skaitā bijušo Sužu semināra īpašumu. Plašāku informāciju un viedokli solīja sniegt bīskaps dr. Viesturs Reķis. Ceram jau nākamajā (marta) AV numurā atgriezties pie šī temata. Ceram arī, ka Latvijas draudžu Savienības mantzinis Ilgonis Mazjūlis varēs informēt, kā veicas ar Celtniecības fondu un citiem projektiem.

„Adventes Vēstu” redaktore Tatjana Tomsone

Kā tapa „Kokļu skaņas”

Gribu ar „Adventes Vēstu” starpniecību izteikt lielu pateicību Valijai Raģei par viņas atmiņām no Adventes Misijas Semināra Sužos. Arī mana māmiņa (Anna Trauciņa) mācījās Seminārā. Man šīs atmiņas ir ļoti dārgas.

Esmu kara laika un padomju gadu bērns. Manā laikā ticības dzīve stipri atšķīrās no manu vecāku jaunības. Bija grūti gadi, bet bija arī daudz kā skaista. Bērniem parasti patīk klausīties stāstus no vecāku bērnības un jaunības. Mēs, bērni, nebijām izņēmums un ģimenē uzaugām ar māmiņas stāstiem par Sužiem. Atceros V. Raģes pieminētās atmiņas par brīnišķīgajiem piektdienas svētvakariem. To svētīgais iespaids, acīmredzot, aizgājis līdz visiem audzēkņiem. Un daudz man tādu stāstu, kas sirdī glabāti kā vecāku atmiņu dārgumi.

Gribu no savas puses pievienot atmiņas no vecāku stāstījuma par vecās dziesmu grāmatas „Kokļu skaņas” izcelsmi. J. Birziņa vecāki un mani vecvecāki dzīvoja Ventspils raj. Ances pagastā. Viņu māja „Būmeisteri” (zināmu laiku arī kā Ances draudzes sapulcēšanās vieta) atradās Ances pagastā Jeru ciemā, smilšainā uzkalnā pie paša Stendes upes krasta. Šeit tad arī ieradās četri toreizējie Septītās dienas adventistu draudzes atbildīgie darbinieki. Atceros, ka tie bija: J. Birziņš, E. Klotiņš, Sprīngis un ceturtais vārdu esmu aizmirsusi (varēja būt Ādams). Līdz viņiem bijusi smaga bagāža – visas toreiz pieejamās garīgās dziesmas (šeit jāpiebilst, ka manam vectēvam piederēja laiva, kā katram, kas dzīvo pie upes).

Tā šī četru vīru „brigāde” rītos cēlusies agri, pielūgusi un ar visu bagāžu devusies uz laivu. Viens no viņiem ļoti spēlējies vijoli. Visu dienu viņi pavadījuši, šūpojoties Stendu ūdeņos. Daudz ticis lūgts, spēlēts un dziedāts. Tā pavadīta vesela vasaras nedēļa nopietnā darbā, līdz tapusi jauna dziesmu grāmata. Aizbraukuši viņi no Ances draudzes ar sagatavotu dziesmu krājumu, kuru Rīgā iespieda kā „Kokļu skaņas”. Viņu nopietnais darbs un uz debesīm raidītās lūgšanas kalpoja Latvijas Septītās dienas adventistu draudzēm daudzus gadus kā neatsverama svētība. Ar to padomju gados izdzīvoja mana un daudzu citu jaunība. Gods Dievam augstībā!

Ar cieņu, Alda Ventspilī

Sludinājumi

Lektorijs Jelgavā

LAIME = DIEVS + ES + TU ir lektorijs ar jautājumiem un atbildēm. Tas notiek no 13. februāra līdz 22. martam katru piektdienu no plkst. 18.00, sestdienās un svētdienās no plkst. 16.00 Jelgavā, Akadēmijas ielā 19, Lauku Inženieru fakultātē 202. auditorijā (augstceltnē, 2. stāvā). Tel. informācijai: 29618656. Jūs ielūdz lektori: Valdis Zilgalvis, Andrejs Āriņš, Zigurds Kukulītis.

Jauniešu kongress

No 5. līdz 9. augustam Minhenē, Vācijā, norisināsies Adventistu jauniešu kongress (jauniešiem sākot no 16 gadu vecuma). Dalības maksa: 110 eiro (cenā iekļauta reģistrācija, dāvanīņas, ēšana, naksmītnē), līdzī jāņem matracis un guļammaiss, nauda ceļa izdevumiem, kā arī nepieciešama ceļojuma apdrošināšana un 16-18 g. veciem jauniešiem nepieciešama vecāku izbraukšanas atļauja. Pieteikšanās forma atrodama mājas lapā www.aycongress.org. Pieteikšanās līdz 30. aprīlim pie Latvijas jauniešu vadītājas Intas Jākobsones (tel. Nr. 26441107, jakobsone.inta@gmail.com).

Telpu izmantošana Rīgā

Informācija tiem, kas vēlas rīkot sanāksmes, seminārus, mēģinājumus un dažādus citus pasākumus Rīgas 1. draudzes telpās Rīgā, Baznīcas ielā 12a.

Turpmāk par telpu izmantošanu savlaicīgi jāpiesakās pie Rutas Jākobsones (tālruna numurs: 26226803; e-pasta adrese: rutajako@apollo.lv).

Juaniešu Lūgšanu nakts

21. martā Baznīcas ielā 12a norisināsies Adventistu Latvijas jauniešu Lūgšanu nakts. Sākums plkst. 20.00. Aicināti visi draudžu jaunieši!

Iepazīšanās

Vēlos iepazīties ar 33-40 g.v. ticības brāli. Ļoti vēlos ģimeni un bērnus. Mani sauc Jelena Mejlahova, dzimusi 25.12.1972. Rīgas draudzes locekle jau ilgāku laiku. Tāl. 22357978. Rakstīt: Rīgā, LV – 1057, Salaspils ielā-6, kor.4, dz.43. No cietuma, lūdzu, netraucēt. Lūdzu, rakstiet krievu valodā, latviešu valodu mācos.

Jaunais Daugavpils mācītājs Mikus Kaimiņš.

Rīgā, bet Mikus Kaimiņš - pildspalvu, lai pieņemtu pareizus lēmumus un tos pierakstītu, jo „kas pierakstīts ar spalvu, tas nav pat ar cirvi izcērtams”. Lai visi viņa lēmumi ir Dieva gudrības iedvesmoti.

Vēl atvadoties draudze piemiņai uzdāvināja mīļajam mācītājam fotoplakātu ar epizodēm no draudzes dzīves. Tajā bija tekstino 1 Tes. 3:9 „Ar kādiem pateicības vārdiem mēs gan varam Dievam atmaksāt par visu to prieku, ko izjūtam mūsu Dieva priekšā par jums” un no Rm. 12:11 „Savā darbā neesiet kūtri, esiet dedzīgi garā, gatavi kalpot tam Kungam.” Varēja arī redzēt fotomontāžu no Vitālija Kroitora kalpošanas draudzē, kurai viņš bija veltījis 15 gadus.

Dievkalpojums noslēdzās ar kopīgu dziesmu „Dievs ir ar mums, kamēr nesatiksīties”.

Olga Sokolovska Daugavpilī

Ierodoties Rīgā

24. janvārī svinīgs pasākums notika Adventistu Rīgas 6. draudzē. Nikolaja Bogartičuka vietā mācītāja amatā kalpos Vitālijs Kroitors, ar kuru draudzi iepazīstināja Adventistu Baltijas Ūnijas sekretārs Andrejs Āriņš.

Tika sveiktas abas mācītāju ģimenes, draudze pateicās Nikolajam Bogartičukam par viņa ieguldīto darbu draudzes labā un sveica jauno mācītāju.

Pēcpusdienā plkst. 18:00 notika “Mīlestības svētku” pasākums, kur neformālā gaisotnē pie klātiem galdiem turpinājās iepazīšanās ar Vitālija Kroitora ģimeni un viņa iepriekšējo kalpošanu. Es aicināju Vitāliju nedaudz pastāstīt par sevi:

“Es tiku aicināts garīgajā darbā 1991. gadā, kad sāku kalpot Adventistu Daugavpils draudzē. Katrs iesākums ir grūts darba specifika, attiecību ar cilvēkiem, neskaidru jautājumu un apstākļu dēļ. Ar laiku tika noteiktas draudzes prioritātes un virzieni; kas ir vajadzīgs un kad tas ir vajadzīgs. Cilvēki ir dažādi, un ar laiku es caur kļūdām iemācījos strādāt ar cilvēkiem.

Krāslavā 1996. gadā es vadīju semināru, pēc kura izveidojās draudze, kas vēl joprojām darbojas.

Pats galvenais ir iemācīties mīlēt cilvēkus tā, kā mīl Kristus, un pieņemt cilvēkus tādus, kādi viņi ir. Es savā kalpošanas laikā esmu iemācījies uz klausīt cilvēkus. Mēs, garīdznieki, mīlam citus pamācīt, bet otru uz klausīt ir problēma. Jāuzklausa cilvēku sāpes un problēmas, un tad jāmēģina tās atrisināt. Protams, tās neatrisinu es, bet Dievs.

Būtiski ir uzticēties cilvēkiem, ieraudzīt cilvēka potenciālu un to pielietot. Visa Adventistu draudze ir aicināta būt par ķēnišķo priesteru saimi.

Un vēl mums draudzē jāmacās, kā pasniegt Evaņģēlija vēsti, lai, izejot ārpusē, mēs to mācētu.”

Valdis Dahs

Mācītāju maiņa

17. janvārī Daugavpils draudzē notika mācītāju maiņa. Mūsu mācītājs Vitālijs Kroitors iepazīstināja mūs ar nākamo mācītāju – bijušo Rēzeknes draudzes sludinātāju Miku Kaimiņu. Jaunais draudzes gans uzrunāja mūs ar svētrunu, kura balstījās uz Lk. 15. nodaļu – par pazudušajiem. Pazudušajiem šajā pasaulē, draudzē. Secinājums: mūsu uzdevums ir viņus meklēt. Tā ir draudzes misija.

Vitālijs Kroitors arī uzrunāja ar atvadu svētrunu, bet viņa ģimenes trio izpildīja dziesmas.

Bija dāvanas, atvadu asaras. Abi mācītāji saņēma simboliskas dāvanas un ziedus. Brālis Vitālijs saņēma „ceļasomu”, jo dodas ceļā kalpot

Jaunais Rīgas 6. draudzes mācītājs Vitālijs Kroitors.

■ „Eņģeļa vēsts” Aizkrauklē

Pēterā Barisona Aizkraukles mūzikas skolā sestdienās notiek Septītās dienas adventistu Aizkraukles draudzes dievkalpojumi, kuros nereti atskaņo garīgo mūziku. Pagājušajā sestdienā aizkraukliešiem dziedāja ansamblis „Eņģeļa vēsts” no Rīgas.

Ansamblī no 2006. gada dzied kristīgi jaunieši, un garīgās mūzikas sacerēšana un dziedāšana ir viņu sirds darbs. Ansambļa dvēsele ir Daina Ābola. Viņa darbojas arī Latvijas Kristīgajā radio, bet pati atzīst, ka savu dzīvi pilnībā velta Dievam. Kopā ar viņu muzicē arī vijolniece un komponiste Linda Kaire, dziedātāja Dita Kleimane, ģitārists Daumants Kleimanis un komponists, pianists Mārtiņš Subatovičs. Mārtiņš ir aizkrauklietis, bet tagad dzīvo citur. Jaunieši satiekas mēģinājumos un mācās jaunas dziesmas.

Ansamblis „Eņģeļa vēsts” ierakstījis arī albumu „Pa ceļam uz mājām”.

“Ilgu laiku mēģinājumi notika neregulāri, tikai reizi pa reizei kalpojām Dievam ar dziesmām. Saņemam klausītāju vēstules, kas liecina, ka viņi vēlas mūs dzirdēt. Tāpēc decembrī mēs dziedājam Liepājā, Talsos, Rīgā, Cēsīs un Salacgrīvā. Jaunajā gadā mūsu pirmais koncerts ir Aizkrauklē,” stāsta Daina.

„Eņģeļa vēsts” koncertā mūzikas skolas zālē bija tikai pāris brīvu vietu, jo klausītāji bija atbraukuši arī no Skrīveriem, Aizkraukles pagasta, Daudzeses un citurienes.

“Uz koncertu nācu veldzēt dvēseli, aizmirst ikdienas problēmas un baudīt labu mūziku. Dziedājums bija vienreizējs, sen nebiju tik labi jutusies,” sacīja pensionētā skolotāja Anna Mīlīga, kura pati dzied Aizkraukles senioru ansamblī „Atbalss”.

Raksts tika publicēts Aizkraukles rajona laikrakstā „Staburags”, raksta autore – reportiere Margarita Celmiņa

Papildinājums

Evaņģelizācijas koncerts notika 10. janvārī. Par šo pasākumu pārdzīvojām. Domājām, ka nebūs daudz apmeklētāju, jo šajā dienā tieši šajā pašā laikā Aizkraukles pilsētas kultūras namā bija ieplānots cits pasākums. Nolikām šo jautājumu Dieva rokās. Lūgšanu grupiņā neatlaidīgi lūdzām, un Dievs darīja. Apmeklētāju šajā dienā netrūka, un cilvēki patiesi varēja izbaudīt Dieva brīnišķīgo klātbūtni!

Sarmīte Aizkrauklē

■ Dievs „Zīlūkā”

Netālu no Ērgļiem atrodas bērnu nams „Zīlūks”. Pirms trim gadiem mums - Maijai, Regīnai un citiem - bija iespēja darboties ar šiem bērniem un stāstīt par Dieva mīlestību. Lai viņus iepriecinātu, 25. janvārī rīkojām misijas pasākumu. Ierodoties bērnu namā, varējām redzēt, ka mazie bērni jau paaugušies, bet lieli - jau savā dzīvē. Citi ieņēmuši to vietas, jo dzīvu vecāku bāreņu ir tik daudz...

Mums līdzī atbrauca ansamblis „EDELVEISS”, kuru vada Baiba un Aivars. Viņi ir mūsu „NOA” centra apmeklētājas Kintijas vecāki. Līdzī vēl bija atbraukuši četri „NOA” centra bērni - Kintija, Linards, Emīls, Jēkabs - un mūsu draudzes brālis Ainārs. Viņi dziedāja dažādas dziesmas. Ar šo ansambli draudzē ir izveidojusies laba sadarbība.

Viņi ir muzicējuši arī mūsu dievkalpojumos.

Programmas pirmajā daļā tika dziedātas dziesmas. Bērniem tās patika, un viņi ar audzinātājam uzmanīgi klausījās. Bērniem mācījām trīs jaunas dziesmas. Tās skanēja itin braši Dievam par godu.

Mācītājs J. Bite ar izmeklētām prezentācijas ainām stāstīja par Dieva mīlestību. Interessants bija zēna piedzīvojums ar suni, kurš neklausīja. Elpa aizrāvās, kad redzējām slaidus par Dieva brīnišķīgo radību. Redzētie, pārsteidzošie ziedi savā krāšņumā ar mūzikas fonu lika aizdomāties par to, ka arī mēs varam uzplaukt Dievam par godu kā ziedi.

Pasākuma beigu daļā Maija aicināja katru bērnu piedalīties „Pētnieku”ursos, kurus pa pastu regulāri izsūta „BKIA” (bērnu kristīgas izglītības apvienība), lai iepazītos ar Radītāju tuvāk.

Noslēgumā bērniem tika pasniegtas Maijas un Regīnas sarūpētās „Samaritians Purse” Ziemassvētku dāvanu kastes. Pasākums klātesošiem radīja pārdomas, prieku un pateicību Dievam.

Maija Žube, Ērgļos

■ Dziesmas Dievam un cilvēkiem

Arī Saldū 24. janvārī Adventistu draudzē muzicēja jauniešu ansamblis „Eņģeļa vēsts”. Noklausījušies jauko ansambļa „Eņģeļa vēsts” koncertu citviet, mēs-Saldus draudzes locekļi - sākām domāt, vai nebūtu vēlams un iespējams šāds koncerts arī mūsu pilsētā. Paldies jauniešiem par atsaucību mūsu lūgumam!

Gaidot nolikto datumu, gatavojāmies rūpīgi, Dievu lūgdami. Dalījām ielūgumus kaimiņiem, draugiem un paziņām, ievietojām sludinājumu rajona avīzītē, aicinājām. Tagad visapkārt jaušamās krīzes apstākļos cilvēki liekas jūtami atvērtāki garīgām aktivitātēm.

Neskatoties uz slidenajām ietvēm un vakara tumsu, piedzīvojām labu atsaucību. Sapulcējās pilna zāle ar cilvēkiem. Viņu vidū arī vietējā laikraksta žurnāliste, kura pēc tam rajona avīzītē rakstīja: „Mājīgi izremontētajā Saldus adventistu baznīcā dziesmas Dieva godam skanēja pacilājoši un iedvesmoja arī tos, kuri uz šo dievnamu ceļu mēro tikai šādās reizēs.”

Jauki, ka jaunieši dziedāšanu papildināja ar personīgajām liecībām par dzīvē Dieva meklējumiem un atklāsmi viņu pašu dzīvēs. Melodijas un tajās ietērptie vārdi īpaši uzrunāja klausītājus, jo bija jūtams gan autoru, gan izpildītāju personīgā pārdzīvojuma svaigums un dzīvīgums.

Es ticu, ka koncerts ne tikai iepriecināja visus klātesošos, kā arī pašus dziedāošos jauniešus, bet arī tiešām pagodināja Dieva vārdu.

Māra Zariņa, Saldū

■ Vai kristīt cietumā ir pareizi?

Pagājušā gada nogalē Jelgavas cietumā notika jau otras kristības. Pieci ieslodzītie drosmīgi devās uz ūdens baseinu. Uz cietumu devās arī Latvijas jauniešu koris „Gaismas ceļā” Mārtiņa Subatoviča vadībā. Kad kora dalībnieki ienāca cietuma zālē, tad lielais klausītāju pulks aplaudēja, un kāds no ieslodzītajiem sauca: „Pie mums eņģeli ir ieradušies!” Patiesi, 15 cietumu kalpošanas gados šis bija skaistākais gadījums, kad tik lielā skaitā jaunas meitenes un zēni ar dziesmām un saviem tērpiem liecināja par to ceļu, kuru viņi iet. Pēc kristībām daži ieslodzītie pienāca klāt un jautāja, kad atkal būs kristības? Kopā 2008.gadā 20 ieslodzītie izvēlējās dzīvi ar Dievu.

Kādā sarunā man kristieši nosodoši jautāja, „bet kur tad viņi paliek pēc atbrīvošanās no cietuma? Vai kristīt cietumā ir pareizi?” Liekas, ka šie jautājumi nekad dzīvē nav sajutuši Sv. Gara klātbūtni kristību gadījumā un nekad nav redzējuši atvērtas cilvēku sirdis Dievam. Tas, kas to ir redzējis un izjutis, šādus jautājumus neuzdod. Aiciniet cilvēkus pie Dieva un nāciet paši pie Viņa, un jūs redzēsiet, ka kaut vienu kristību dēļ ir vērts dzīvot. Protams, ka kristības ir garīgā ceļa sākums, un jo jaunāks ir cilvēks šajā gadījumā, jo garāks ir ceļš ejams nākotnē. Katrs kristietis ir partneris dzīves ceļā, un tas jau ir skaisti. Es ceru, ka pie Dieva troņa es ieraudzīšu daudzus no tiem, kuri, izejot no cietuma, bija pazuduši laika jūrā un par viņiem nebija nekādu ziņu. Tagad mums ir tikai kristīto saraksts, bet nav zināms atpestīto saraksts. Iespējams, ka atpestīto saraksts stipri atšķirsies no kristīto saraksta, bet tas nav jautājums, kas mums būtu jārisina. Vēl nav rezultāts, bet ir tikai process. Dieva svētības ir pirmām kārtām Viņa klātbūtne. Dievs rāda ceļu, bet gājēji esam mēs.

*Adventistu draudzes cietumu kapelāns
Rihards Krieviņš.*

■ Pie paliekošām vērtībām

Kad janvāra nogalē Tukuma draudzē nedēļas garumā notika lekcijas, tās bija kupli jo kupli apmeklētas. Šāda tukumnieku atsauce, viņu slāpes pēc laba vārda un gudra padoma tika atalgotas: tagad ik otrdienu 18.00 draudzes saietā namā Tukumā, Harmonijas ielā 10, ikvienam interesentam ir iespēja apmeklēt jaunas lekcijas.

3. februārī ar priekšlasījumu par attiecību tēmu Bībeles skatījumā un arī mūsdienu kontekstā uzstājās mācītājs Valdis Zilgalvis. Iesākumā viņš runāja par trim attiecību aspektiem: par mācekļu attiecībām ar Kristu, par mācekļu savstarpējām attiecībām; par mācekļu attiecībām ar pasauli ap tiem. Klausītājos īpašu interesi izraisīja pēdējā tēma, jo tā patiesībā skar mūs ikvienu, arī mēs dzīvojam sabiedrībā, tāpēc nevaram būt brīvi no tās.

„Svēti runāt mēs katrs protam, bet...Cik svēta, cik tīra ir katra mūsu iekšējā pasaule?” Lai tā attīrītos, sacīja lektors, mums tiek dotas tādas dzīves situācijas, kurās izdeldējas naidis, norūdās pacietība, izkristalizējas mīlestība. „Kristiešiem nav jāstaigā ar garām sejām! Kristietība nav raudāšana un žēlošanās...Kristietība ir prieks par dzīvi!”

„Reizēm ir noderīgi atgriezties pie paliekošām vērtībām. Tad var redzēt, ko darīt šodienā, kā saskatīt un kopt šīs vērtības. Un tieši krīze ļauj ieraudzīt, cik materiālais ir tukšs, ja tam nav garīgā pamata. Ticība dod palāvību, norāda uz mērķi, uz kuru jāiet... Mūžību!” sarunas noslēgumā sacīja V. Zilgalvis. Pēc lekcijas visi - gan draudzes locekļi, gan klausītāji - tika aicināti uz tasi siltas tējas un namamāšu sarūpētajiem našķiem. Otrdienu vakaros, lekcijās un pēc tām, ikviens ir mūsu viesis, - mīļi aicināts un gaidīts!

Marija Anmane, Tukumā

■ „Es solos būt sirdsšķīsts, laipns un patiess..”

Ceļa meklētāju grupa Bauskas draudzē nodibināta un 1. februārī pulcējās uz pirmo nodarbību. Pulciņš vēl neliels, bet pusaudžu interese ir modināta. Jāteic, ka noteikumi ir stingri un darbošanās virzieni un principi ļoti dažādi, bet tie jaunos dalībniekus nebaida. Tik jauki klausīties atraktīvās vadītājas Simonas Kaspares pieredzēto Saldus draudzē un daudzajās nometnēs! Tik interesanta forma un nozīmes! Tik dažādas iespējas iegūt jaunus draugus un darīt Dieva prātu! To visu varēsim arī mēs!?

Jā, ja darbosieties un pildīsiet CM likumus! Un tā 8. februārī Baldones mežos plānotajā pārgājienā kopā ar Rīgas CM dzīvnieku pēdas un meža burvību pēta baušķenieki Dita, Elvita, Juta, Agris. Bet tas jau būs cits stāsts.

Ināra Dimante, Bauskā

Zemestrīce Kostarikā

Septītās dienas adventistu Baznīca un Adventistu palīdzības organizācija ADRA cenšas palīdzēt visiem, kas cietuši no zemestrīces Kostarikā. 6,1 balles stipra zemestrīce šajā Dienvidamerikas valstī bija janvāra sākumā.

Baznīcas vadītāji nav ziņojuši, ka kāds no adventistiem gājis bojā. Taču mājas ir cietušas, arī Adventistu universitāte Alajuelā, tās baznīca, bibliotēka, kafetērija un skolas inženiertīkli ir bojāti. Baznīcas vadītāji apzina draudzes locekļus, lai aplēstu zaudējumu apmērus.

Tie nav pārāk lieli tāpēc, ka zemestrīces epicentrs atradās kalnainā apvidū, kurš nav bieži apdzīvots. Tomēr 42 apdzīvotās vietas ir faktiski pazudušas – tās izskatās kā spoku pilsētas. Cietuši ir arī tālāk apdzīvoti rajoni.

Lai palīdzētu zemestrīcē cietušajiem, 20 jauni adventistu medicīnas kadeti no Sanhosē brīvprātīgi piedāvā savu palīdzību. Desmitiem adventistu jauniešu kā brīvprātīgo kalpo Kostarikas Nacionālajā Ārkārtas Komisijā, palīdzot glābšanas darbos un palīdzības operācijās pēc dabas katastrofas.

ADRA turpina koordinēt vietējo draudžu darbu, lai vāktu pārtikas produktus, kas tiek nogādāti valdības izveidotos palīdzības centros.

Kostarikā ir apmēram 60 tūkstoši adventistu, kas pulcējas 173 draudzēs.

Neparastās Bībeles

Septītās dienas adventistu Baznīca Rumānijā organizējusi 10 dienu pasākumus, kas saistīti ar Bībeles popularizēšanu. 20 pilsētās varēja apskatīt dažādus retus Bībeles eksemplārus, kā arī dzirdēt prezentācijas par Bībeles lomu vēsturē un ikdienas dzīvē.

Šie pasākumi bija daļa no Adventistu Baznīcas iniciatīvas „Seko Bībelei”, kas turpināsies līdz pat nākamā gada augustam.

„Galvenā pasākumu vēsts bija tā, ka ikdienas Bībeles lasīšana dāvā morālu dziedināšanu, dod garīgu spēku un uzlabo dzīves kvalitāti,” saka „Seko

Bībelei” koordinators Rumānijā Viorels Dima.

Iniciatīvu sponsorēja Vispasaules Adventistu Baznīca. Līdz pat martam ļoti liela Bībele, kura tulkota 66 dažādās valodās, ceļos apkārt pa Eiropu un Ziemeļāfriku, lai veicinātu Bībeles pētīšanu. Adventistu Baznīca Rumānijā jau kopš 2007.gada aktīvi popularizē Bībeles studijas valstī, rīkojot valsts mēroga kampaņu un organizējot lasīšanas klubus, kurus sauc „Sola Scriptura”. AV par to ir informējusi jau iepriekš. Klubus apmeklē simtiem interesentu, un tie darbojas vairāk kā sarunu klubi nevis kā semināri.

Adventistu Baznīca Rumānijā sadarbojas ar Sirdsapziņas un Brīvības asociāciju, kā arī Rumānijas starpkonfesionālo Bībeles biedrību, lai aizņemtos simtiem retus Bībeles eksemplārus, no kuriem veidoja izstādes. Dažviet apmeklētājiem tika piedāvāts lejuplādēt Bībeles saturu mobilajā telefonā, ieskaitot Bībeles gada lasīšanas plānu.

10 dienu pasākums notika no 21. līdz 31. janvārim. Notika arī svētīšanas ceremonijas tiem, kas apņēmas katru dienu lasīt un pētīt Bībeli.

Filma par adventistu ārstu

Akadēmijas godalgas ieguvējs Kjuba Gudings mākslas filmā attēlo doktoru Bendžaminu Kārsonu. Šo filmu uzņēmis kabeltelevīzijas tīkls TNT, un tā saucas „Apdāvinātās rokas: Bena Kārsona stāsts”. Pirmizrādi filma piedzīvoja 7. februārī.

Kārsons ir viens no labākajiem Amerikas bērnu neiroķirurgiem, Džona Hopkina Bērnu Centra Neiroķirurģijas pediatrijas vadītājs. Līdz šim Rīgā, Baznīcas ielā 12a, varēja iegādāties grāmatu par Benu Kārsonu, kas izdota krievu valodā. Tā ir viņa autobiogrāfija.

Arī filma veltīta Kārsona dzīvesstāstam, viņa ceļam no izmisuša pilsētas bērna līdz vienam no labākajiem pasaules ārstiem. 2008. gada jūnijā Kārsons saņēma Brīvības medaļu no ASV prezidenta Džordža Buša par savu ieguldījumu medicīnā un neiralģisko slimību ārstēšanā.

Kārsons ir adventists un aktīvs draudzes loceklis. Savā autobiogrāfijā viņš apraksta, kā Dievs ir vadījis viņa dzīvi sākot no dzimšanas. Viņš arī uzskata, ka par visu notikušo gods pienākas tikai Dievam.

Slavenā aktrise Kimberlija Elise filmā attēlo Kārsona māti.

„Apdāvinātās Rokas ir kas vairāk nekā tikai iedvesmojošs stāsts par šķietamu dīvaini, kam negaidīti paveicies,” paziņojumā raksta TNT vecākais viceprezidents Maikls Raits. „Tas ir tas retais stāsts, kā tiek atrasts kaut kas dziļāks un nozīmīgāks dzīvē, sastopot pasaules izaicinājumus ar ticību, cerību un drosmi.”

Adventistu Salaveči

Krievijā un Baltkrievijā, kā zināms, Ziemassvētki ir vēlāk nekā Rietumu pasaulē. Adventistu draudzes jaunieši Minskā, Baltkrievijas galvaspilsētā, šogad bija izdomājuši interesantu veidu, kā iepriecināt cilvēkus un reizē ieinteresēt par Dievu.

Ziemassvētku priekšvakarā, kad visi jau gatavojās svinēt, septiņi puīši, gērbušies Salaveča tērpā, izgāja uz ielas, ņemot līdzi dāvanas un misijas literatūru. Jauniešu parādīšanās izraisīja interesi. Signalizēja gan garāmbraucošās automašīnas, gan maršrutu autobusu vadītāji un pat milicijas auto. Daži pat apstājās, lai nofotografētos ar tik daudz Salavečiem vienkopus. Praktiski katram garāmgājējam jaunieši deva kādu mīksta rotaļlieta dāvaniņu un žurnāla „Kristīga ģimene” eksemplāru. „Man īpaši atmiņā palikusi viena jauna sieviete ar divgadīgu meitiņu, kuru mēs satikām netālu no autobusa pieturas,” saka viens no salavečiem. „Kamēr mamma turēja rokās savu meitiņu, jaunieši kopā ar viņas piecgadīgo puisēnu sāka dziedāt Ziemassvētku dziesmas, bet pieturā visi ar interesi vēroja un klausījās. Visi dāvanā saņēma žurnālu.”

Reizēm, atverot dzīvokļu durvis, jo jaunieši gāja arī pa dzīvokļiem, cilvēki sacīja: „Oi, mēs Salaveci neesam saukuši, mēs nevaram samaksāt.” Tomēr daudzi aicināja iekšā, cienāja ar konfektēm un augļiem. Bija arī tādi, kas pēc tam atnāca uz baznīcu un atnesa daudz saldumu kā paldies par to, ka jaunieši apsveica viņu bērnus.

Jaunieši atzīst, ka viņiem pašiem tas ir bijis neaizmirstams misijas piedzīvojums, kas ļoti iepriecinājis viņus pašus.

Paldies Dievam, man ir darbs!

Darbā mēs pavadām vismaz trešo daļu no savas dzīves, cits pat vēl vairāk. Daudziem kristiešiem darbs ir tā vieta, kur iznāk visvairāk saskarties ar citādāk domājošiem un ticošiem. Šodien jautājums par darbu ir kļuvis sevišķi aktuāls.

Arī šoreiz mūsu tēmu esam izvēlējušies atbilstoši šī brīža situācijai Latvijā, kad speciālisti prognozē bezdarba pieaugšanu līdz pat 20%, tātad katrs piektais Latvijas iedzīvotājs drīz varētu kļūt bezdarbnieks. Protams, darba pazaudēšanas iemesli var būt visdažādākie, un šajā laikā vairākumā gadījumu tie ir no paša darbinieka neatkarīgi apstākļi. Tomēr reizēm mēdz būt arī citādi.

Mūsu tēma ir kristietis un darba attiecības. Sarunā šoreiz mēģinājām iesaistīt vairākus mūsu draudzes cilvēkus, kuri ieņem dažāda līmeņa vadošus amatus. Viņiem ir sava

pieredze darbā ar cilvēkiem, un mēs aicinājām dalīties viņus vērojumos par kristiešiem kā labiem (vai varbūt ne tik labiem) darbiniekiem. Kādi ir galvenie izaicinājumi, ar kuriem kristieši saskaras darbā? Kādas ir galvenās kļūdas? Mūsu lielākā interese bija tieši savstarpējo attiecību un atbildības jautājumi.

Un vēl mēs negribējām izdarīt vienīgi secinājumus. Apzinoties, ka lasītāju vidū būs ne mazums to, kuri ir nonākuši reālās grūtībās, vēlējamies šo tēmu risināt ar praktiskiem ieteikumiem. Iespējams, kādam tas palīdzēs.

Jebkura pieredze ir noderīga

Valda Reķe,

adventistu Rīgas 1. draudze

Domājot par darba tirgu, no savas pieredzes varu teikt, ka esmu pabijusi gan darba ņēmēja, gan arī darba devēja pozīcijās un lomās, strādājot un dzīvojot dažādās valstīs. Pēc būtības jāatzīst, ka darbs mani „mīl” un ka vienmēr esmu bijusi ar to svētīta. Taču manā dzīvē ir bijis laiks, kad ģimenes ienākumi un nodrošinājums ir balstījušies vienīgi uz mana darba rezultātu, attiecībām ar darba devēju un kolēģiem, kā arī manu attieksmi pret darbu. Ir iegūta zināma pieredze, bet es vēl joprojām mācos pielāgoties situācijām un no manis neatkarīgiem apstākļiem.

Manā dzīvē ir bijuši divi periodi līdzīgi, kādi pašlaik piemeklē daudzus Latvijas iedzīvotājus: ir bijis divu mēnešu garumā izmisīgs darba meklēšanas periods, nemitīgas intervijas, telefona zvani, laikrakstu pārlapošanas un sarunas ar citiem darba meklētājiem (lasi: konkurentiem); un otrs periods – trīs nedēļu garumā –, kad pēkšņi neplānoti un neparedzēti nav atļauts strādāt.

Abos šajos periodos piedzīvota is un izjustais ir devis bagātu pieredzi manā šībrīža attieksmē pret cilvēkiem, kuri meklē darbu, kurus varbūt nākas atraidīt, kuru pieņemšana ir bijusi kļūda, kā arī, ko darīt, kad ir šis „darba gaidīšanas laiks”. Jāatzīst, ka ir ļoti dīvaina sajūta, kad ir daudz brīva laika un nekur nav jāsteidzas.

Ko darīju, kamēr gaidīju darbu, nezinot, vai un kad to dabūšu:

- Uz visām iespējamām un neiespējamām vietām sūtīju savus CV;
- Zvanīju, atsaucoties uz visiem sludinājumiem;
- Veicu maz atalgotu privātu darbu;
- Izdarīju daudzas saimnieciskas lietas, kurām darba steigā vienmēr pietrūka laika;
- Uz papīra plānoju savu dzīvi uz priekšu - vienu mēnesi, trīs mēnešus, sešus mēnešus, gadu;
- Iesaistījos sabiedriskās aktivitātēs, kurām pirms tam nelikos piemērota (piem., brīvprātīgajā darbā zupas virtuvē ielu cilvēkiem, ko sponsorēja Adventistu draudze. No tā laika man pat ir saglabājusies atzinības nozīmīte!)
- Izlasīju ļoti daudz grāmatu, kuras gribēju, bet kurām arī nebija pieticis laika vai spēka vakara noguruma dēļ;
- Sāku apmeklēt Sieviešu Bībeles studijas;
- Pats galvenais: bija daudz brīva laika saviem bērniem un vīram!

Esmu strādājusi dažādos darba kolektīvos – gan internacionālos, gan dažādu politisko un reliģisko uzskatu, gan dažādu etnisko piederību pulkā. Jāatzīst, ka cilvēki visur sagaida viens no otra tieši tādu pašu labestību, tiešu tādu pašu izpalīdzību, tieši tādu pašu godīgumu, nedomājot, vai esi kristietis vai nē, bet vērtējot kā personību.

Man ir arī negatīva pieredze darba attiecībās, kad esmu mēģinājusi pierunāt cilvēkus neuzteikt darbu it kā sadzīvisku sīkumu dēļ, taču vēlāk situācija ir pavērsusies man par sliktu, jo, kādu iesakot, es uzņemos atbildību kā aizbildnis vai tamlīdzīgi.

Vēl kāda negatīva pieredze – neveidot darba vai darījuma attiecības ar radniekiem. Man kādreiz šādu dzīves gudrību

mācīja kāds draudzes mācītājs, bet, kamēr to nepārbaudīju pati savā dzīvē, tam īsti nepievērsu uzmanību. Attiecībās ar radniekiem darba jautājumos ir grūti būt pilnīgi objektīvam, un neizdošanās vai problēmu gadījumā ir emocionālā piesaiste, kas atsaucas attiecībās gadu garumā, ja vispār ir kādreiz izdzēšama. Privātās un darba attiecības nav viens un tas pats tāpat kā darba un draudzes – māsu/brāļu attiecības. Meklējot darbu, nav jābaidās iesaistīties algotā darbā, kas ir zemāks nekā izglītība vai kvalifikācija, jo darbs nav mūža aicinājums vai sods, bet gan līdzeklis, lai dzīvotu cilvēka cienīgu dzīvi jebkuros apstākļos.

„Kristietis” nav īpašs statuss

Laimdota Gaile,

adventistu Rīgas 1. draudze

Dažkārt mēs kā cilvēki sakām, kaut man nebūtu jāceļas tik agri, kaut man darbs būtu tuvāk mājām, kaut man nebūtu tik daudz jāstrādā un tamlīdzīgi. Taču šodienas situācijā man gribētos teikt, ka rīts jāsāk ar pareizo teikumu: „Paldies Dievam, ka man ir darbs!”

Ekonomiskā situācija valstī un Latvijas darba tirgū attiecas uz visiem Latvijas iedzīvotājiem vienādi – gan kvalificētiem, gan nekvalificētiem, gan izglītotiem, gan neizglītotiem visās sfērās strādājošiem un strādāt gribošiem. Pašlaik vērojama tendence, ka cilvēks meklē darbu kā tādu, pat ne specifisku vai atbilstošu savai profesijai, izglītībai vai interesēm un izdevīgumam. Dažkārt darba meklētāji pat nejautā, kas tas ir par darbu, nenoskaidro darba apstākļus un nosacījumus.

Labāks ir mazumiņš ar Tā Kunga bijāšanu nekā liela manta, kam nemiers un raizes klāt. Sal. pam. 15:16

Lūk, daži svarīgākie kritēriji no darba devēja viedokļa, izvērtējot jebkuru kandidatūru uz kādu vakanci:

- Cilvēka profesionalitāte, izglītība, pieredze, turklāt pieredze ir svarīga, bet tā ne vienmēr ir noteicošā;
- Personīgais CV. Veidojot darba attiecības, tas pasaka daudz par cilvēka profesionalitāti, izglītību un pieredzi. CV ir liela nozīme, jo ar to sākas darba meklējums, bet darba devējs, pat nesatiekot un neintervējot cilvēku, pēc CV spriež par viņa piemērotību un atbilstību amatam vai vakancei, kuru viņš piedāvā;
- Rekomendētāji jeb agrākie darba devēji, kuri iesaka, raksturo un zināmā mērā netieši galvo par konkrēto cilvēku.
- Nepārprast realitāti, ka, skatoties CV, darba devējs nevērtē cilvēku kā kristietu vai nekristietu, viņu vispirms interesē spēja paveikt darbu.
- Izvēlēta kandidāta attieksme un rīcība pārbaudes laikā.

Svarīgi ir arī tas, kā kristietis izturas savā darba kolektīvā. Domāju, ka tipiskākās kļūdas jau daudziem būs zināmas, tomēr no personīgās pieredzes vēlreiz uzskaitīšu būtiskākos

ieteikumus kristiešiem darba attiecībās:

- Nejaukt darba attiecības ar savu pārliecību un ticību. Piemēram, ja priekšnieks ir spiests samazināt štatu, un es esmu starp tiem, kurus atlaiž, tad tas nav tāpēc, ka esmu kristietis, taču, protams, šis ir patiesības brīdis, kad varu pārdomāt, kāds esmu bijis darbinieks.
- „Kristietis” nav īpašs statuss darba vietā! Būtu aplami domāt, ka tāpēc, ka esat kristietis, jums pienākas lielāka uzmanība vai esat uzticamāks, labāks darbinieks nekā citi.
- Darba attiecības ir pieaugušu cilvēku attiecības. Tas attiecas uz visiem, ne tikai kristiešiem. Man nav jāsagaida no citiem īpaša labvēlība vai draudzība. Darbs, pirmkārt, ir lietīšķas attiecības. Tāpēc vienmēr ir jābūt gatavam uz nepatīkamiem vadības lēmumiem.
- Jebkurš cilvēks kolektīvā no otra cilvēka sagaida: laipnību, atsaucību, savstarpēju sapratni neatkarīgi no viņa ticības vai kādas citas pārliecības. Tās ir vispāratzītas cilvēciskas vērtības.
- Ir darba dzīve, un ir personīgā dzīve. Šī ir ļoti svarīga atziņa, kura īpaši jāuzsver. Nevajadzētu ņemt darbu līdzi uz mājām un otrādi. Un vēl, iespējams kādā ārpusdarba pasākumā darbiniekam ir bijusi lieliska saruna ar vadītāju par kādu kopīgi interesējošu tēmu. Tam nevajadzētu atstāt

No rīta sēj savu sēklu un neļauj mieru savai rokai līdz pat vakaram, jo tu nezini, kas izdosies, vai šis, vai tas, bet var būt, ka izdodas arī abi vienlīdz labi. Sal. Māc. 11:6

ietekmi uz turpmākajām darba attiecībām. Ir jānodala attiecības, par kurām tiek maksāta nauda, un kopīgas intereses, kas cilvēkus vieno ārpus darba.

- Ierodoties jaunā darba vietā, katram jārespektē tajā izveidojušais mikroklimats. Tajā iekļaujoties vai, pretēji, cenšoties to salauzt vai pārveidot, ir jārēķinās ar savas rīcības sekām un sevis pieņemšanu vai nepieņemšanu kolektīvā. Uztiēpjot citiem savu pārliecību vai ticību, sākotnēji iecerētie labie, cēlie nodomi var neizdoties vai pat izveidoties pretējs rezultāts.
- Galvenā pozīcija – cilvēks. Neko nenožīmē tavi vārdi, apgalvojumi, saukļi, bet galvenais ir, kāds tu esi kā cilvēks attiecībās ar citiem. Nepietiek ar to, ka es skaļi skandinu: “Esmu kristietis”, bet savā rīcībā esmu nežēlīgs, negodīgs, savtīgs, egoists utml. No otras puses, kā es attiecos pret citiem cilvēkiem, vai man nelabvēlīgos apstākļos es spēju paust bībeliskos principus un morālās vērtības. Šeit ļoti vērtīgi ir spēt paraudzīties uz sevi no malas un uzdot jautājumu: kāds esmu kā cilvēks darba attiecībās?
- Priekšlikumi dzīvei ekonomiskās krīzes apstākļos:
 - Dažādu profesiju pārstāvji savstarpēji izpalīdz ar savu profesionālo meistarību, piemēram, bezmaksas juridiskās konsultācijas par darba jautājumiem vai bezmaksas psihologa konsultācijas dažādās jomās;
 - Jāizmanto sociālais resurss. Ne mantiskais, bettieši sociālais. Grūtībās nonākušajiem var palīdzēt ne tikai materiāli, bet vienmēr pastāv arī praktiskas palīdzības iespēja;

- Laba slava par cilvēku jeb labas atsauksmes par cilvēku kā darba devēju vai darba ņēmēju ir pašas būtiskākās, dažkārt izšķirošās.

Labākā liecība – kārtīgi padarīts darbs

Leonīds Pacukēvičs,
adventistu Cēsu draudze

No savas pieredzes esmu pārliecinājies, ka daudz vieglāk ir strādāt kopā ar kristiešiem. Tāpēc savā firmā darbā cenšos pieņemt brāļus no mūsu draudzes. Ja cilvēks pret savu darbu izturas ar atbildības sajūtu un godīgi, tad es varu uz viņu pilnībā paļauties. Es esmu drošs, ka manas prombūtnes laikā mani strādnieki neko nezags un neslinkos. Savā darbā es lielu uzmanību veltu labu attiecību veidošanai ar saviem kolēģiem. Man nekas nav jāpavēl, nevienam nav jāpiespiež kaut ko darīt. Mums ir lieliskas attiecības, mēs cits citu cienām un cits citam uzticamies. Kad strādājam, visi kopā pusdienojam un pirms ēšanas pielūdzam Dievu. Kad ir kādi svētki, pēc darba kopā tos svinam. Piektdienās darbu beidzam ātrāk, un savus darbiniekus es uzaicinu uz pirti savās mājās. Tad varam parunāt arī par dažādiem garīgiem jautājumiem.

Es domāju, ka, ja labas attiecības var būt nekristīgā kolektīvā, tad vēl jo vairāk tādām ir jābūt kristiešu kolektīvā. Un tāpat kā nekristīgā, tā arī kristiešu kolektīvā uzvedības principi ir vienādi – pats galvenais ir godīga attieksme pret darbu, savas kvalifikācijas paaugstināšana, būt sava darba meistaram, lai visi tevi varētu mīlēt un cienīt. Kas attiecas uz tavu kristīgo pārliecību, tad vienmēr vajag atcerēties, ka darbā ir jāstrādā – Bībeles lasīšana darba laikā nebūs laba liecība par tavu ticību, drīzāk otrādi. To pašu varu teikt par uzbāzīgu savas ticības sludināšanu kolēģiem. Ar cilvēkiem ir jārunā tad, kad viņi ir gatavi klausīties. Dievs visiem mums dāvā izvēles brīvību, tāpēc arī mums ir jāprot ļaut cilvēkiem pašiem izvēlēties. Vislabākā liecība par tavu ticību ir kārtīgi padarītais darbs. Reiz, kad mūsu brigāde veica pasūtījuma darbus, pirmdienā nāca saimnieks, lai pārbaudītu. Viņš bija pārsteigts, ka sabatā nestrādājam, tomēr esam tik daudz paveikuši, un izsaucās: „Jūs Dievs jums tiešām ir palīdzējis!”

Jebkurš izaicinājums ir izaugsmes iespēja

Regīna Reķe,
adventistu Korintas draudze

Kristus teica vārdus: „No viņu augļiem jums tos būs pazīt.” (Mt. 7:16) Man personīgi nav visbūtiskākais tas, vai darba priekšnieks, kolēģis ir kristietis. Man nav svarīgi, kā cilvēks sevi dēvē vai sauc, taču svarīga ir viņa rīcība, pēc kādām vērtībām viņš vai viņa vadās. Darbi runā daudz skaļāk par vārdiem.

Protams, būt kristietim darba kolektīvā ir zināms izaicinājums, taču ikvienam cilvēkam ir izaicinājumi, ne tikai kristiešiem. Izaicinājumu priekšā ir iespēja izdzīvot to, kam tici, tāpēc manā skatījumā izaicinājums ir svētība, kas man dāvā izaugsmes iespējas. To noteikti vajadzētu izmantot.

Savā dzīvē esmu piedzīvojusi, cik svarīgi ir nestrādāt tikai savam darba devējam, bet sekot Pāvila vārdiem: „Visu ko darāt, to darāt no sirds, it kā savam Kungam un ne cilvēkiem.” Mans princips ir, ka man nav nepieciešama kāda vadītāja uzraudzība, bet es pats sev esmu kā priekšnieks. Es vienkārši godīgi un rūpīgi veicu savu darbu, cenšos pastāvīgi pilnveidoties, un kādā brīdī vadība to pamana un arī novērtē. Tieši tā notika manā dzīvē.

Runājot par kristiešu kļūdām, mums nevajadzētu dzīvot ar pārlieku izteiktiem stereotipiem pret cilvēkiem, kas nav vai ir kristieši, būt pārāk uzbāzīgiem, censties kādu pārliecināt, nevajadzētu sevi censties pārāk reklamēt ar vārdiem „es esmu kristietis“, bet gan dzīvot savu dzīvi saskaņā ar Dieva mācību, mīlot pats sevi un savu tuvāko kā sevi pašu. Dieva valstība nav ar vārdiem aprakstāma vai izprotama ar noteiktu etiķeti, tā ienāk mūsu vidū tur, kur notiek Dieva prāts.

Esi tas, kas esi

Aiga Irmeja,
adventistu Rīgas 1. draudze

Kristietis jebkurā darbavietā vispirms ir darbinieks, kuram savs darbs ir jāpadara maksimāli labi. Katra situācija ir savā ziņā unikāla un vienotas receptes nebūs visiem. Bet, manuprāt, svarīgākais, ko vajadzētu ievērot, ir:

- Esi tas, kas esi: apzināti neslēp savu piederību draudzei,

bet arī otra galējība – izmisīga „liecināšanas” izdevību meklēšana traucē tiešo darba pienākumu pildīšanai. Gandrīz jebkurā darba kolektīvā radīsies iespēja paust savus uzskatus par garīgām lietām – vai tās būs neformālas sarunas pie rīta kafijas, vai jautājumi par brīvā laika un atvaļinājuma pavadīšanu, bērnu audzināšanu vai vienkārši sabiedrības aktualitāšu un avīžu virsrakstu apspriešana.

- Esi draudzīgs, izpalīdzīgs un atsaucīgs arī ārpus tiešajiem darba pienākumiem; šāda „liecība” būs visefektīvākā.

**Neliedzies labu darīt ikvienam,
kam tas nepieciešams, jo tavai
rokai Dievs piešķīris visu, lai tā to
darītu. Sal. Pam. 3:27**

- Nevajag nomocīt sevi ar jautājumu, kā citi uztvers manu piederību draudzei. Bieži adventisti mīl domāt, ka ir kas īpašs un tāpēc visiem būtu šis fakts jāuztver ļoti ārkārtēji. Patiesībā, lielākoties darba kolēģiem ir vienalga, kam Tu ticī un kādai draudzei piederī – tas ir vienkārši fakts par kolēģa ārpusdarba dzīvi līdzīgi kā viņa hobiji vai ģimene. Darba vietā ir svarīgi, kā tiek pildīti darba pienākumi un kā veidotas attiecības kolektīvā.

- Un vēl, mums apkārt darbavietā ir vairāk patiesi ticīgu cilvēku nekā spējam iedomāties!

Uztiepjot citiem savu pārliecību, sākotnēji iecerētie labie nodomi var neizdoties vai pat izveidoties pretējs rezultāts.

Interviju sagatavoja
Tatjana Tomsone.

Draudze, kas nesaucas „draudze”

Vitālijs Oļiņņiks, mācītājs un lektors no Sietlas (ASV) 2008. gada nogalē vadīja semināru Rīgā, Baznīcas ielā 12a. Viņa neparastā Amerikas pieredze mudināja mūs izmantot izdevību un uzzināt ko vairāk.

Pastāstiet, lūdzu, par sevi, kā nonācāt pie izvēles kļūt par kalpotāju Dievam?

Esmu dzimis Ukrainā, ticīgu vecāku ģimenē kā pirmdzimtais, man ir vēl 3 māsas. Uzreiz pēc manas dzimšanas tēvs aizbrauca uz Krieviju, uz Tāliem Austrumiem, lai tur pagrīdes seminārā iegūtu teoloģisko izglītību. Atgriežoties viņš saņēma uzaicinājumu strādāt Krievijā, Kurganā (aiz Urāliem). Un tā, kad man palika 5 gadi, mēs pārvācāmies uz Krieviju. Tēvs kalpoja vairākās pilsētās, Kurganā bija draudze.

Es nolēmu sekot tēva pēdās, droši vien pateicoties tieši viņam. Atceros sevi sēžam tēva klēpī, kad viņš teica: „Tu, dēliņ, izaugsi un kļūsi par mācītāju.” Viņš vēlējās, lai es turpinātu viņa kalpošanu, un vairākkārt manā klātbūtnē lūdza par to Dievu.

Tiklīdz es pabeidzu skolu, 1992. gadā iestājos Zaokskas teoloģiskajā seminārā Krievijā, un šī iestāšanās apstiprināja to, ka šis ir ceļš man. Tajos gados konkurss bija liels, bet viss notika vislabākajā veidā, atrisinot gan finansiālus, gan citus jautājumus. 1996. gadā es absolvēju kā bakalaura teoloģiskajos pētījumos. Protams,

mēs mācījāmies arī tādas priekšmetus kā mācītāju psiholoģija, bet tomēr uzvars manā mācību kursā tika likts uz pētījumiem, ne tik daudz uz praktisko kalpošanu.

Pabeidzot semināru, es apprecējos. Ar savu izredzēto biju pazīstams jau kopš 16 gadu vecuma, 5 gadus mēs draudzējāmies, un, kad es pabeidzu augstskolu, mēs uzsākām savu kopējo laulības ceļu. Medusmēnesi mēs pavadījām Nižņijnovgorodā, kur mani uzaicināja kalpot, palīdzot evaņģēlistam Džonam Karteram darboties tur jaunizveidotā draudzē.

Pagāja 4 gadi. Dievs svētīja mani, palīdzot pilsētai tikt vēl pie 2 draudzēm. Man vienmēr patika pētīt, izglītoties, un Dievs deva iespēju kalpot kā Izglītības nodaļas vadītājam Volgogradas draudžu savienībā. Mēs izveidojām Zaokskas Teoloģiskā semināra filiāli, kur neklātienē varēja apgūt dažādas programmas. Tāpat man ļoti patika sadarbība ar Radio un TV kompāniju „Trīs eņģeļi” programmā „Ar seju pret seju”, kura atrodas Nižņijnovgorodā. „Trīs eņģeļi” (*Three angels*) ir evaņģelizācijas korporācija, kuru izveidoja adventisti un kas nav Baznīcas

organizācijas sastāvdaļa, tomēr sludinātā vēsts ir atlikuma draudzei Dieva uzticēta vēsts. Šādi bija iespēja sludināt Dieva Vārdu caur radio, TV, video.

Un tad pirms 2000. gada man nāca uzaicinājums no ASV. Vašingtonas Adventistu Baznīcas konference meklēja cilvēku no Krievijas, kuram būtu angļu valodas zināšanas un pieredze jauno draudžu dibināšanā. Ideja bija uzaicināt šādu cilvēku uz 1 gadu, lai kalpotu krievvalodīgo emigrantu vidē Sietlā. Pēc dažādiem aprēķiniem, Vašingtona štatā ir ap 200 000 krievu emigrantu, un lielākā daļa no viņiem dzīvo Sietlā. Mūsu ģimene atsaucās šim aicinājumam. Vīza bija atvērta vienam gadam. Līdzī mēs paņēmām tikai dažas somas ar mantām. Mūsu dēliņam tajā brīdī bija piecarpus mēneši. Izvērtējot pirmā gada rezultātus, Vašingtonas konferences vadība nolēma pagarināt līgumu ar mani vēl uz 1 gadu, tad vēl uz 1, un tad bija pieņemts lēmums piešķirt mums pastāvīgo statusu. Tā kopš 2000. gada es atrodos Sietlā un kalpoju tur.

Kā ģimene reaģēja uz šādām pārmaiņām jūsu dzīvē, paliekot ASV? Jums taču tur pievienojās vēl viens bērniņš – meitiņa?

Jā, meita Sofija piedzima 2003. gadā, viņai un dēlam Markam ir 3 gadu starpība. Pirmais pusgads Amerikā mums ar sievu Jeļenu nebija viegls: mazs dēliņš uz rokām, nekādu radu, draugu vai paziņu līdzās, pilnīgi jauna vide. Jebkurš emigrants iziet cauri tam, kas saucas „kultūras šoks”. Bet viss tika veiksmīgi pārvarēts, īpaši par labu nāca sievas un dēla brauciens ciemos pie viņas un manējiem vecākiem. Ļoti nemanāmi pieradām pie dzīves šeit. Varbūt savu nelielu lomu nospēlēja fakts, ka pirmo pusgadu mēs dzīvojam vienā mājā ar vēl vienu ģimeni. Tomēr vēlākā dzīvošana vieniem pašiem atviegloja mūsu adaptācijas procesu. Man personīgi pārvākšanās nebija psiholoģiski tik grūta kā sieviņai (pirmajā pusgadā), jo kopš bērnības bija pieredze daudz pārvietoties līdzī tēvam – mācītājam. Arī saskarsme ar amerikāņu kultūru bija vieglāk pieņemama, jo, būdams lingvists un tulks, jau Krievijā daudz satiku amerikāņus, kuri vadīja evaņģelizācijas un seminārus. Man personīgi Amerikā patika un patīk joprojām.

Kurā brīdī Jūs pievērsāties tai darbībai, ko darāt joprojām? Jūs vadāt „Kristīgās Izglītības Centru” Sietlā. Kas tā par organizāciju?

Mana aizraušanās ar garīgiem pētījumiem vienmēr bija ar praktisku mērķi, jo akadēmiskā pasniegšana, studentu apmācība dod iespēju tikai pakārtoti uzrunāt cilvēkus cerībā, ka šie studenti, apgūstot mācību vielu, varēs vēlāk palīdzēt cilvēkiem praktiskajā kalpošanā. Savā izpratnē es nekad neatrāvu pētījumus no dzīves, jo teorija bez prakses nav īpaši vērtīga. Man tieši tāpēc gribējās iemācīties dziļi pētīt Svētos Rakstus, lai būtu spējīgs atbildēt uz jebkādiem jautājumiem par praktisko dzīvi ar Bībeli rokās, nevis ar vārdiem – „tā pie mums pieņemts”.

Kas attiecas uz Sietlu, tad statistiski un demogrāfiski Sietlā krievvalodīgo iedzīvotāju kontingents ir: reliģiskās pārliecības bēgļi (harizmāti, baptisti, sestdienu ievērojošas grupas) – šī ir lielākā daļa. Tad ir vēl politiskie emigranti. Un trešā grupa ir tie, kas atbrauca ar Zaļo karti kā strādnieki, studenti utt. Tā kā sastāvs ir ļoti daudzveidīgs, amplitūda ir sākot no dedzīgi ticošiem līdz negatīvi noskaņotiem pret reliģiju. Man ātri kļuva skaidrs, ka, lai efektīvi kalpotu visām šīm ļaužu grupām, nepieciešama tāda struktūra,

kura neatbaidītu ne vienu, ne otru polāro grupu (dedzīgie ticīgie un neticīgie) un varētu piedāvāt kalpošanas iespējas visiem. Tāpēc radās ideja izveidot centru.

Jēdziens „draudze” ļoti negatīvi tiek uztverts ebreju vidē (kuru arī ir diezgan daudz), jo dažu protestantu baznīcu pārstāvju uzvedības un rīcības (apmāns darījumu jautājumos, liekuļošana) dēļ šis jēdziens ir diskreditēts. Un līdz ar to arī kristiešu vārds un Dieva vārds. To visu es uzzināju, kad sāku uzstāties Sietlas zinātnieku klubā, kad sāku iepazīties gan ar reliģisko, gan sekulāro sabiedrību. Es sapratu, ka šīs grupas ir negatīvi noskaņotas viena pret otru. Arī izglītības līmenis ticīgo vidū šajā vietā ir salīdzinoši zems. Līdz ar to nevarēja uzreiz veidot draudzi, pats vārds daudzus vienkārši atbaidītu.

Lūdzot un konsultējoties, mēs nonācām pie secinājuma, ka jāveido kristīgs izglītības centrs. Nosaukums neitrāls, neradīs aizspriedumus, bet toties dos iespēju darboties dažādos virzienos.

Centra darbībā jau no paša sākuma bija sabiedrisko pasākumu organizēšana – programmas, semināri, lekcijas par Bībeles psiholoģiju, piemēram, „Ētika, zinātne un Bībele”, Biblioloģija, Bībeles arheoloģija un citi. Viss, kas dod iespēju parādīt Dieva Vārda patiesību, ņemot vērā jau ierastus priekšstatus un zināšanas. Tiem, kam Bībele ir tuva un dārga, tiek organizēti cita veida semināri, piemēram, 6 mēnešu garu programma par veselības likumiem Bībelē, „Svētā Gara kristības”, „Sestdienu vai svētdiena” utt.

Mēs joprojām cenšamies kalpot šīm divām dažādām grupām – ar sabiedrības programmām un garīgiem semināriem. Vēl notiek kalpošana, izmantojot masu saziņas līdzekļus: sākām izdot nelielu avīzi „Uz Mūžības sliekšņa”, kuru izplatām caur krievu veikalu tīklu, caur darbavietām, medicīnas iestādēm, nosūtām pa pastu.

Tad Dievs atvēra mums radio durvis, pirmajā gadā mūsu programmas nebija mums jāapmaksā. Tagad katru darba dienu mēs varam skanēt 15 min. no rīta un 15 min. vakarā. Ceturtdienas vakaros mums ir 1 stundu tiešais ēters. Un sestdienās ir tiešā svētrunas translācija no dievkalpojuma, kuru var dzirdēt visā Sietlā.

Vēl mēs arvien vairāk attīstām darbu internetā, top dažādi audio ieraksti, profesionāli sagatavoti, kas ir bezmaksas pieejami.

Mūsu pēdējais projekts ir video ieraksti. Mēs dabūjām 3 digitālās video kameras, portatīvo miksesšanas iekārtu. Projekts nebija lēts, tomēr draudze to atbalstīja. Tagad mums pieejama mūsdienīga portatīvā ierakstu sagatavošanas studija. Kopš pavisam nesena laika atsevišķi ieraksti un lekcijas ir pieejami apskatei internetā (www.russiencenters.com). Lielākais materiālu apjoms ir svētrunas (apmēram 400) audio formātā par visdažādākajiem tematiem.

Jāpiemin, ka pēc pirmās draudzes organizēšanas Sietlā ir izveidojušās vēl divas, kuras darbojas ārpus Centra un dzīvo savu normālu draudzes dzīvi. Tagad tiek organizēta jau ceturtā draudze. Plāns ir, lai katrā reģiona pilsētā darbotos gan kristīgs izglītības centrs (filiāle), gan draudze. Mēs finansiāli palīdzam mācītājiem, kuri uzsāk kalpošanu šajās draudzēs vai filiālēs. Un Dievs paver iespējas, lai cilvēki nāktu pie Viņa, pateicoties šīm vietām. Statistika liecina, ka 20-25% no tiem, kas apmeklē dievkalpojumus, ir viesi. Tāpēc ir pastāvīgs dažādu cilvēku pieplūdums, interese, un rezultāts – cilvēki nāk pie Dieva, kristās, pievienojas, lai paši darbotos. Draudzes aug.

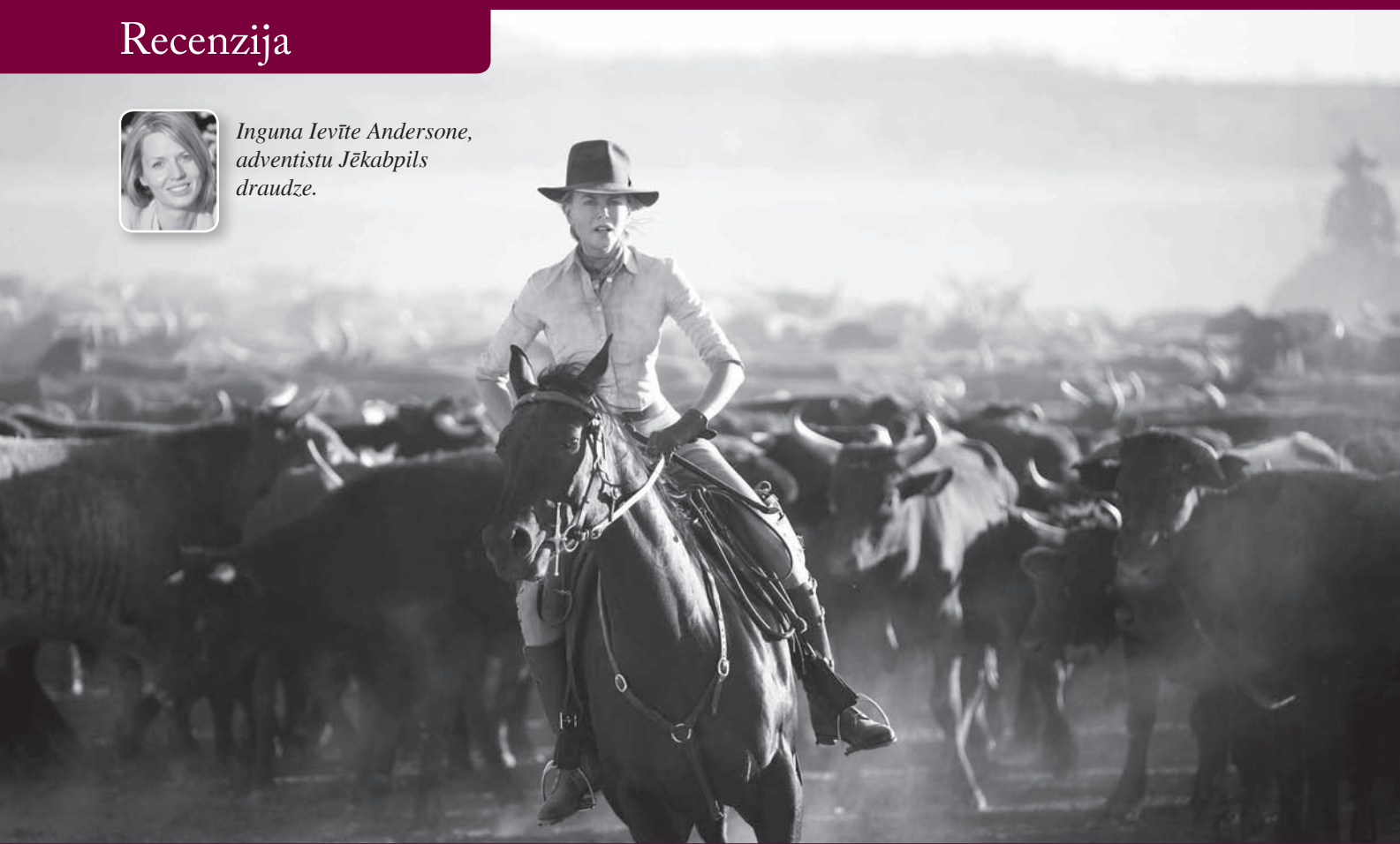
Kāds ir jūsu Kristīgā Izglītības centra kolektīvs? Vai ir arī brīvprātīgie?

Centrs bez savas ārpusdraudzes, uz sekulāro sabiedrību vērstas darbības pastāv kā parasta ticīgo kopa. Tāpēc mūsu struktūra ir kā parastā draudzē – mācītājs, draudzes vecākie, atbildīgie utt. Starpība ir tikai tajā, ka mūsu mērķis ir ne tikai „pašapkalpošana”, bet cilvēku izglītošana, izmantojot visas pieejamās tehnoloģijas. Tāpēc mums ir operatori, tehniskie darbinieki – brīvprātīgie, kuri ar lielu entuziasmu un atdevi kalpo šajā jomā. Dievs atsūtīja mums lielisku komandu un atbalstu. Pateicoties migrācijai, Sietlā ieradās vairāki iesvētīti mācītāji, dažāda līmeņa vadītāji, tāpēc var teikt, ka mums ir ļoti stipra komanda. Un esmu arī par to ļoti pateicīgs Dievam, ka man ir gods strādāt kopā ar tik zinošiem un dziļi garīgiem cilvēkiem.

Pateicoties saliedētai komandas darbībai Centrā, man ir radusies iespēja vairāk pievērsties pētījumiem un lekciju sagatavošanai par dažādiem aktuāliem tematiem. Ar vienu no šādām lekcijām es kalpoju gan Sietlā, gan arī izbraukumos, līdzīgi kā šajā reizē te, Latvijā.

Inguna Ievīte Andersone,
adventistu Jēkabpils
draudze.

Kas norisinājās Austrālijā 1939. gadā?

“Austrālija” ir episks un romantisks kino stāsts, kuru vērts noskatīties. Tas sniegs ne tikai pozitīvas emocijas, bet arī interesantas asociācijas par Dieva un cilvēku savstarpējām attiecībām.

Mēs ar vīru gada nogalē nolēmām aiziet uz kādu jauku filmu. Jāsaka godīgi, atrast ko sirdij tīkamu bija grūti pat Ziemassvētku laikā, jo gribējās kādu jauku, sirsnīgu un mīlu mākslas vai animācijas filmu. Mūsu abu izvēle tika likta uz trīs stundu garu filmu, kas ir vēsturisks eposs par Austrāliju ap 1939. gadu. Aktieru klāsts šķita gana labs: Nicole Kidman, Hugh Jackman, David Wenham, Jack Thompson, Bryan Brown. Īsumā jāsaka, ne es, ne mans vīrs nenožēlojam, ka aizgājām, un abi iesakām šo filmu noskatīties citiem. Vismaz mums trīs stundas paskrēja pavisam nemanot, jo tās bija pilnas ar dažāda veida emocijām, kur dažviet asaras savaldīt bija grūti.

Kam ieteiktu noskatīties?

Tie noteikti nebūtu bērni, jo tiem tas varētu būt par sarežģītu. Vienīgi dzīvnieki, kas tur tiek parādīti, ir

ķenguri, un tos pašus nogalināja. Pārējiem nekādu ierobežojumu nav: sievietes ieraudzīs to, kas ir patiesa mīlestība, cik spēcīgas ir sievietes, ko nozīmē mātes mīlestība un vai nelokāma griba un lepnums spēj uzvarēt naudas varu; vīrieši sastapsies ar īstu vīriešu amatu, bailēm no mīlestības un atbildības sajūtu, kā arī iepazīsies ar spēku, kas pārvar iekšējās bailes un iegūst kāroto mieru un laimi; vecāka gājuma cilvēki atcerēsies kara laikus un novērtēs to, cik labi ir dzīvot šodien – mūsdienu sarežģītajā ekonomiskajā situācijā; pusaudži varēs saskatīt to, cik grūti būt citādākiem, un iepazīs tā laika sarežģīto cilvēku savstarpējo attiecību kultūru.

Īss saturs

“Austrālija” – episks un romantisks piedzīvojums, kas notiek laikā, kad citviet norisinās Otrais pasaules karš.

Angļu aristokrāte Sāra Ešlija ceļo uz tālo kontinentu, kur viņu gaida mantojums – rančo, kura apmēri līdzinās vidējam Savienoto Valstu štatam. Viņas īpašumu un ganāmpulkus iekārojuši citi kaimiņu zemju īpašnieki. Šī iemesla dēļ, viņai ierodoties rančo, viņas vīrs bija jau miris. Lai glābtu savus īpašumus, Sārai priekšā šķietami neiespējams uzdevums – pārdzīt 1500 lopu ganāmpulku caur kalnainu un tuksnešainu vidi. Viņai jāizvēlas nobīties un doties atpakaļ, vai stāties vīra vietā un pabeigt viņa iesāktu darbu līdz galam, lopu nogādāšanai līdz kuģim, kur tie tiek pārdoti karavīriem un par to tiek maksāta laba nauda.

Protams, viņa to nevar izdarīt viena. Visai negribīgi viņa pieņem vietējā iedzīvotāja palīdzību (Hugh Jackman), un sākas viņu kopīgais ceļojums pa brīnumskaisto cilvēku neskarto zemi. Viņu palīgi ir

šķietami visnepiemērotākā komanda: mazs puisēns, dzērājs grāmatvedis, mājkalpotāja un pavārs, kā arī dzinēja draugs un mazā puisēna vectēvs – vietējais šamans. Viss strauji mainās, un drīz vien viņu galamērķi jau sākušas bombardēt japāņu aviācijas lidmašīnas, kas uzbrukušas Pērlhāborai.

Kas var mulsināt?

Kristiešus, iespējams, varētu mulsināt tas, ka jau pašā filmas sākumā un visu filmas laiku darbojas kāds tēls – aborigēnu šamans. Viņš būs tas, kas palīdzēs mazajam zēnam rast drosmi, kad viņam klints aizās malā būs jāstājas pretim 1500 satrakotiem liellopiem; viņš dziedās koku, akmeņu, smilts dziesmas, kas palīdzēs dzīt lopus caur neizejamo tuksnesi trīs dienas; viņš dziedās dziesmas kara laikā, izmainot likteņus galveno varoņu dzīvēs.

Kam mēs ticam?

Katrs no mums ir dzimis kādā noteiktā kultūrā. Ja esi piedzimis aborigēnu ģimenē, iepazīsies ar dabas spēku, ar ticību pārdabiskiem spēkiem un cieņsi vietējo šamani. Ja piedzimsi aristokrātiskā un naudas kārā ģimenē, ticēsi naudas un varas spēkam, iesi caur dzīvi ar iekāres, viltības un baiļu izjūtām. Taču ikvienam kādā brīdī rodas iespēja

atrast īsto „ceļu, patiesību un dzīvību”, proti, Jēzu Kristu.

Skatoties filmu un redzot šī šamaņa pareģojumus un rūpes par cilvēkiem, es sāku domāt par to, cik daudz vairāk Dievs darbojas mūsu dzīvēs. Filmā šamans lielākoties atradās kalna galā un redzēja, kas notiek lejā, ar savām dziesmām un domām liekot mazajam puisēnam saprast, kas viņu un viņa draugus gaida. Zēns bija labs vectēva (šamaņa) skolnieks, ar atvērtu un patiesu sirdi, un tādēļ spēja saklausīt vectēva dziesmas un stāstus gan miera un mīlestības, gan nāves un kara laikā. Tas viss liek skatītājam iemīļot filmas varoņus, un arī es meklēju šajos tēlos pozitīvo.

Vectēva un mazdēla ciešā garīgā saikne manī raisīja domas par kristiešu saikni ar mūsu mīlošo Tēvu Debesīs. Arī Viņš vēlas, lai mēs ik dienas, ik mirkli būtu ciešā saistībā ar Viņu un dzirdētu to, ko Viņš mums saka. Taču, protams, tas, ko mums sniedz saikne ar Debesu Tēvu ir kaut kas daudzskārt lielāks un labāks, nekā piedāvā vismīlošākie zemes vecāki.

Citi jautājumi, kas tiek izskatīti filmā

Savstarpējās attiecības. Ikviens no mums alkst pēc mīlestības un sav-

starpējām attiecībām, jo no Ēdenes laikiem to ir iestādījis mūsos pats Dievs. Šajā filmā savstarpējās attiecības ir attēlotas ļoti plašā spektrā: tur ir gan sievietes un vīrieša savstarpējās attiecības, gan ģimenes savstarpējās attiecības, gan starprasu attiecības, gan sociālo starpslāņu attiecības.

Vai mēs varam mainīt savu likteni? Jau iepriekš pieminēju jautājumu, ka mūsu spēkos nav ietekmēt mūsu dzimšanu. Bet kā ir ar mūsu nāvi? Cik daudz ir atkarīgs no mums pašiem un cik daudz no labā un ļaunā spēka? Liktenīgo lēmumu pieņemšana pašam vai ar kāda cita palīdzību redzama visas filmas laikā.

Mana galvenā atziņa

Īsta mīlestība un draudzība spēj pastāvēt gan mierā, gan karā, gan priekos, gan bēdās, gan slimībās, gan veselībā, gan nabadzībā, gan bagātībā. Tas nekas, ka esi citādāk domājošs, galvenais, lai Tavus nodomus vadītu Dievs. Un pats galvenais, veidosim mūsu atkarību no mīlošā Tēva jau no paša iesākuma, kad Svētais Gars mūs katru savā laikā ir uzrunājis!

Filmas klipīņu var noskatīties šajā lappusē: <http://www.filmaaustralija.lv/>

Nikodēms Karčevskis
emeritus-viesmācītājs
Saldus, Aizkraukles u.c.
draudzēs.

Svētais Gars un mūsu garīgā dzīve

“Svētā Gara sadraudzība lai ir ar jums visiem!” (1Kor 13:13)

Dārgie lasītāji! Jēzum, mūsu Kungam un Pestītājam ļoti rūpēja Viņa sekotāju pārdzīvojums, kad Viņš būs devies pie Sava Tēva un tie Viņu vairs neredzēs. Dažs cilvēks arī mūsu laikā domā, ja Jēzus dzīvotu šodien, tad gan mums neklātos tik grūti! Tāpēc Jēzus, pirms došanās uz Ģetzemani, pateica Saviem mācekļiem: “Es lūgšu Tēvu, un Viņš dos *citu Aizstāvi*, lai Tas būtu pie jums mūžīgi. (Jāņa 14:16); Ceļā uz Ģetzemani, Jēzus to atklāja vēl skaidrāk: “Es jums saku patiesību: *tas jums ir par labu, ka Es aizeju*. Jo, ja Es neaizietu, Aizstāvis nenāktu pie jums. Bet aizgājis Es To sūtīšu pie jums. Un Viņš nāks un liks pasaulei izprast grēku, taisnību un tiesu (...) *jo tie netic Man*.” (Jāņa 16:7–9) Tie ir ļoti zīmīgi vārdi. Turpmāk, līdz Kristus Otrajai atnākšanai, Aizstāvja uzdevumu pildīs Svētais Gars. Kaut gan Kristus un Svētais Gars ir pilnīgi vienoti cilvēces glābšanas darbā, tomēr veids ir atšķirīgs.

Jēzus Kristus grūtā cīņā izcīnīja mūsu pestīšanu. Viņš uzņēmās baudīt nāvi mūsu vietā, lai mēs saņemtu Viņa taisnību. Bet Svētais Gars dod kristiešiem liecināšanas spēku un veido

viņu raksturus Kristus līdzībā, dod spēku visu mantoto un izkopto ļauno tieksmju uzvarēšanai un vieno draudzi par vienu sirdi un dvēseli.

Garīgā dzīve nav iespējama bez Svētā Gara

Svētais Gars ir garīgās dzīvības ierosinātājs. Jēzus teica par Svēto Garu: “Vējš pūš kur gribēdams, un tu dzirdi viņu pūšam, bet nezini, no kurienes viņš nāk un kurp viņš iet. Tāpat ir ar ikvienu, kas piedzimis no Gara.” (Jāņa 3:8) Svētais Gars iedvesmoja Kunga kalponi rakstīt: “Dieva Gars savā darbā pie cilvēka sirds ir līdzīgs vējam, kas ir neredzams, bet kura ietekme skaidri redzama un jūtama. Šis atjaunojošais spēks (...) rada dvēselē jaunu dzīvību; tas rada jaunu būtni pēc Dieva līdzības. Lai gan Gara darbs ir kluss un nemanāms, tā ietekme ir acīm redzama. Ja sirds ir Dieva Gara atjaunota, par to liecinās dzīve.”¹

Pēc jaunpiedzimšanas nāk piepildīšana ar Svēto Garu. Vasarsvētkos, kad Gars nāca, tad „visus piepildīja Svētais Gars, un tie sāka runāt svešās mēlēs, kā Gars viņiem deva izrunāt. (...)” “Kā gan mēs viņus dzirdam katrs savā dzimtajā

valodā?” (Apd 2:4, 8; 2007. g. izd.). Un patiesi, jau pirmajā Gara atnākšanas dienā, pēc ap. Pētera aicinājuma „tiem pievienojās ap trīs tūkstoši dvēseļu!” Tā Svētais Gars tos sāka piepildīt ar bagātām garīgām dāvanām. Jēzus bija mudinājis mācekļus lūgt un gaidīt Svēto Garu un tagad tas bija noticis.

Svētā Gara piepildījums, jeb Svētā Gara kristība ir dievišķā spēka pastāvīga klātbūtne cilvēkā. Svētā Gara piešķiršana ir Kristus dzīvības piešķiršana. „Kristus iemājo mūsos, tikai pateicoties Dieva Garam, kas ticībā uzņemot sirdī – ir mūžīgās dzīvības iesākums.”² „*Tiem jāatver savas sirdis Svētajam Garam – Viņa (t.i. Kristus) Pārstāvim un jāpriecājas Viņa klātbūtnes gaismā.*”³ „*Kungs Jēzus darbojas caur Svēto Garu, jo Viņš (Svētais Gars) ir Viņa (Kristus) pārstāvis. Caur Viņu Kristus iedveš garīgo dzīvību dvēselē, atspirdzinot tās enerģiju labajam, šķīstot to no garīgā apraiņējuma un sagatavo par derīgu Valstības pilsoni.*”⁴

„*Tajā dienā jūs atzīsiet, ka Es esmu Tēvā un jūs Manī, un Es jūšos.*” (...) „*Kas Mani mīl, tas Manus vārdus turēs, un Mans Tēvs to mīlēs, un Mēs nāksim pie*

viņa un ņemsim pie viņa mājas vietu.“ (Jāņa 14:20,23) Mums sevišķi dārgs ir Kristus apsolījums: „Mēs nāksim pie viņa un ņemsim pie viņa mājas vietu“. Tas ir mūsu lielākais prieks, ka ar Svētā Gara piepildīšanu, ticīgā cilvēka dzīvē ir sācies jauns posms. Viņa sirdī rodas apbrīnojama saskaņa un vienotība ar Dievu Tēvu, Dēlu un Svēto Garu, kas nekad nebeigsies, ja vien viņš paliks uzticīgs līdz galam. Visi, kas ir vienoti ar Tēvu, Dēlu un Svēto Garu, būs vienoti arī viens ar otru!

Svētais Gars ir jāielūdz un jāpieņem

“Lūdziet tad nu no Tā Kunga vēlino un agrīno lietu, un Tas Kungs sabiezinās mākoņus un dos lietus pilnām visiem augiem laukā.” (Cah. 10:1) Dieva kalpone rakstīja: “Daudzi tic šim apsolījumam un ar vārdiem apliecina, ka tie to ir pieņēmuši, tie runā par Kristu un par Svēto Garu, bet nesaņem nekādu labumu. Viņi nepakļauj savu dvēseli dievišķo spēku vadībai un kontrolei. (...) Tie vēlas paši būt noteicēji, un tādēļ nesaņem šo Debesu dāvanu. Svētais Gars tiek dots tikai tiem, kas pazemīgi cer uz Dievu, kas raugās uz Viņu pēc vadības un žēlastības.”⁵ Tāpēc, pirms mēs lūdzam Dievu piepildīt mūs ar Garu, mums vispirms jālūdz palīdzēt atbrīvot savu sirdi no visa tā, kas Tam Kungam nav patīkams. Jo pilnā traukā vairs neko nevar ieliet!

Jēzus līdzībā par desmit jaunavām, kuras izgāja pretī līgavainim, piecas bija vieglprātīgas, bet piecas – saprātīgas. Pēdējās paņēma līdzī vēl papildus eļļas rezervi. Praviešu Gars māca: “Ļaužu šķira, kuru simbolizē vieglprātīgās jaunavas, nav liekuļi. Tie ciena patiesību, un ir to aizstāvējuši, taču tie sevi nav pakļāvuši Svētā Gara darbam.”⁶ Kristus apgalvoja, ka Svētais Gars paliks pie Viņa sekotājiem pastāvīgi. Šis apsolījums nav pietiekoši novērtēts. Mēs domājam, ka gala laikā Svētais Gars gan jau pats atnāks un visu izdarīs. Rezultāts var būt tāds pat kā Elijas laikā – sausums, neauglība, bads un garīga bojā eja. “Svētā Gara izliešana pār draudzi tiek uzskatīta par nākotnes notikumu, bet draudzei ir priekšrocības to saņemt jau tagad. Meklējiet to, lūdziet pēc tās un ticiet tai. Mums tā ir nepieciešama, un Debesis ilgojas mums to piešķirt.”⁷ Dieva Vārds saka: “Lūdziet tad no Tā Kunga vēlino un agrīno lietu...” Vai mēs jūtam slāpes un izsalkumu pēc Svētā Gara dāvanām? Ja

jā, tad kāpēc mēs nerunājam par to un nelūdzam? Ieklausīsimies, lūdzu, šajā nopietnajā vēstī! Jēzus taču teica, ka Debesu Tēvs ir labprātīgāks dot Svēto Garu tiem, kas Viņam kalpo, nekā vecāki, kuri vēlas dot labas dāvanas saviem mīļajiem bērniem!

“Viss ir tapis jauns.”

“Bet Aizstāvis, Svētais Gars, ko Tēvs sūtīs Manā Vārdā, Tas jums visu *mācīs un atgādinās* visu, ko Es jums esmu sacījis.” (...) “*Vēl daudz kas Man jums sakāms*, bet jūs to tagad vēl nespējat nest. Bet, kad nāks Viņš, Patiesības Gars, *Tas jūs vadīs visā patiesībā*; jo Viņš nerunās no Sevis paša, bet runās to, ko dzirdēs, un darīs jums zināmas nākamās lietas.” (Jāņa 14:26; 16:12,13) Svētā Gara galvenie uzdevumi ir mā-

Reforma ir reorganizācija, domu un teorijas, ieradumu un rīcības pārmaiņa. Reforma nekad nedos labos taisnības augļus, ja tā nebūs savienota ar Gara izraisītu atmodu. Atmoda un reforma veiks savu nozīmēto darbu un, to darot, saplūds kopā.”¹⁰

“Tādēļ, ja kas ir Kristū, tas ir jauns radījums; kas ir bijis, ir pagājis, redzi viss ir tapis jauns.” (2Kor5:17) Jaunais radījums ir Svētā Gara darba rezultāts, jo “Gara auglis ir mīlestība, prieks, miers, pacietība, laipnība, labprātība, uzticamība, lēnprātība, atturība. Ja dzīvosim Garā, tad arī staigāsim Garā.” (Gal 5:22, 25) Mūsu Pestītājs tika svaids ar Svētā Gara mīlestības un prieka eļļu. Kristus mīlestība un prieks ir aizraujošas un “lipīgas” īpašības.

Svētais Gars tiek dots tikai tiem, kas pazemīgi cer uz Dievu, kas raugās uz Viņu pēc vadības un žēlastības.

cīt, atgādināt un vadīt visā patiesībā. Dievs Saviem ļaudīm deva praviešus un arī Savu vēstnesi Elenas Vaitas personā. Caur Svēto Garu viņa saņēma svarīgus norādījumus un padomus no mūsu Kunga – Kristus. Tie atvieglo mums dzīvot mūsdienu apstākļos un sagatavoties mūsu mīļā Kunga drīzajai atnākšanai. Dievs Tēvs un Dēls uztur dzīvu kontaktu ar mums – zemes bērniem, pateicoties Svētā Gara pastāvīgajai pārstāvēniecībai.

Izlasīsim vēl dažus Praviešu Gara citātus: “Lasot Rakstus, Svētais Gars runā uz cilvēka prātu un iedēsta sirdī patiesību. Tā Viņš atklāj un izdzen no dvēseles maldus. Ar Patiesības Garu, kas darbojas caur Dieva Vārdu, Kristus dara Sev paklausīgus izredzētos ļaudis.”⁸ “Bez Svētā Gara pastāvīgās klātbūtnes un palīdzības, Vārda sludināšana nebūs veiksmīga, jo Viņš ir vienīgais sekmīgais dievišķās patiesības Skolotājs. Patiesība pamodinās sirdsapziņu un pārveidos dzīvi tikai tad, ja to sirdī pavadīs Svētais Gars.”⁹

“Atmodai un reformai jānorisinās Svētā Gara vadībā. Atmoda un reforma ir divi dažādi procesi. Atmoda nozīmē garīgas dzīves atjaunošanu, sirds un prāta spēku stimulēšanu un augšāmcelšanos no garīgās nāves.

Sirds, kurā mīt mīlestība pret Dievu un cilvēkiem, ir neizsakāma prieka pilna, jo tā ir Svētā Gara templis, kurā mājot Dievs. Kas to neiegūst, tie kļūst neapmierināti, tiem šķiet, ka kaut kas trūkst, nav garīgā spēka, paliek vienaldzīgi... Vajadzīga personīga reforma; to visu var labot!

Vispirms mēs Svētā Gara pamudināti pieņemam Kristu par savu Pestītāju un Viņa taisnību. Pēc tam mēs lūdzam Svētā Gara piepildījumu, lai tas būtu mūsos un vadītu turpmāk visā mūsu dzīvē, ne pēc mūsu, bet pēc Dieva prāta. Šajā Svētā Gara piepildījumā ir mūsu garīgais spēks un izturība. “Mēs visi, atsegtām sejām, Dieva godību redzēdami kā spoguļi, topam pārvērsti Viņa paša līdzībā no spožuma uz spožumu. To dara Tā kunga Gars!” (2Kor3:18)

¹ SC 57. (“Ceļš pie Kristus” 61-62, 2007)

² DA 388. (“Laikmetu ilgas” 312)

³ DA 277. (“Laikmetu ilgas” 220 – 221)

⁴ AG 196. (“Dieva apbrīnojama žēlastība”) Latv. nav izd.

⁵ DA 672. (“Laikmetu ilgas” 556)

⁶ COL 411. (“Kristus Līdzības” 255)

⁷ LDE 188. (“Pēdējo dienu notikumi” 168)

⁸ DA 671. (“Laikmetu ilgas” 555)

⁹ DA 671-672. (“Laikmetu ilgas” 555)

¹⁰ LDE 189-190. (“Pēdējo dienu notikumi” 169-170)

Kā nosargāt mīlestību?

14. februāris skolās, augstskolās un jauniešu starpā nu jau arī Latvijā pagāja mīlestības dienas noskaņās. Mīlēt, iemīlēt, būt kopā – tas viss liekas tik vienkārši un saprotami, bet kā to visu nosargāt? Kā nosargāt mīlestību un saglabāt līdz mūža galam? Par to šoreiz runās paši jaunieši.

Simona un Ainis

Esam kopā:

Vairāk nekā 5 gadus, no tiem gandrīz 3 gadi laulībā attiecībās un savā ģimenē!

Mūsu rakstvieta:

“Un redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam.” Mateja 28:20.

Ģimenē ir mīlošas attiecības, ja pirmajā vietā un ģimenes centrā ir Dievs. Mūsu ģimenē nozīmīgas un īpašas ir kopīgas lūgšanas un Bībeles izpētes brīži, kad mēs varam pārrunāt iegūtās atziņas. Tāpat ir nepieciešams būt savā starpā arī labākajiem draugiem, kuri var runāt par pilnīgi visu. Svarīgi ir pieņemt vienu otru, neko necenšoties otrā cilvēkā mainīt. Tāpat arī uzticība viens otram ir tā, bez kuras mīlestība nevar pastāvēt. Mūsu attiecībās liela nozīme ir humoram, kad daudzas dzīves situācijas varam uztvert ar jokiem un smiekliem (nepārprotiet, arī nopietnība ir svarīga!). Nepieciešams attiecībām neieslīgt rutīnā, bet savā starpā nepārtraukti uzturēt dzīvas, mīlošas, laipnas un uzticīgas attiecības. Svarīgi ir novērtēt arī vismazākos darbiņus otra cilvēka labā. Laulības dzīvē mīlestību var pazaudēt, ja abu mīļoto cilvēku attiecībās tiek iesaistīti citi cilvēki no malas – tā ir liela kļūda. Un visā būtībā svarīgi ir uzturēt optimisma garu savās attiecībās un savā ģimenē!

Izaura un Rolands

Esam kopā:

Savu mīlestības ceļu uzsākām pirms 3 gadiem, sapratām, ka šie gadi lidojuši kā uz eņģeļu spārniem.

Mūsu rakstvieta:

„Bet Gara auglis ir: mīlestība, prieks, miers, pacietība, laipnība, labprātība, uzticamība, lēnprātība, atturība.” Gal. 5:22

Mīlestību nav iespējams nosargāt ar pasaulīgiem mīeročiem. Tā ir Dieva dāvana, kura mums jāpieņem un jālolo, jāciens un jānovērtē. Brīžos, kad ir grūti, mēs smeļamies spēku Pāvila vēstulē Galatiešiem 5:22

Daina un Daumants

Esam kopā:

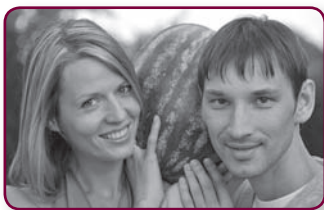
Draudzējamies 2 gadus un 5 mēnešus, esam saderināti 161 dienu, un pēc 168 dienām būsīm tērpti baltās drēbēs un atsauksimies vārdiem – vīrs un sieva.

Mūsu rakstvieta:

“Jūsu aicinātājs ir uzticams. Viņš arī būs darītājs.” 1. Tesaloniķiešiem 5:24

Lai gan jautājums ir sarežģīts, tomēr ilgi atbildi nedomājām. Abi esam piedzīvojuši un sapratuši, ka mīlestības zieds plaukst tikai un vienīgi tad, ja katram personīgi ir attiecības ar Mīlestības Avotu – Kristu. Pretējā gadījumā – attiecībās nav piepildījuma un otram maz spējam ko dot, jo paši neesam saņēmuši. Tāpēc cenšamies no rītiem celties agri, lai pavadītu pilnvērtīgu laiku ar Dievu. Pēc tam nereti piezvanām viens otram un dalāmies ar iegūtajām atziņām. Tiekamies lūgšanu un Bībeles pētīšanas grupās, kopīgi kalpojam. Varbūt neko oriģinālu nepateicām, bet tas reāli darbojas.

Tomēr tas viss ir iespējams tikai tad, ja mīļotais cilvēks ir īstais. Pārim jābūt vienotiem mērķiem, ilgām, vismaz dažām kopīgām interesēm. Svarīgs ir līdzīgs garīgās izaugsmes līmenis, vienāda vērtību sistēma, nemaz nerunājot par praktisko lietu vienotību, piemēram, kā un kur naudā tērēt, vai un cik gribam bērnus utt.

Inguna un Edmunds

Esam kopā:

Esam pazīstami vairāk nekā 10 gadus. Pirms laulībām draudzējāmies divas reizes. Laulības notika 2008. gada 30. maijā.

Mūsu rakstvieta:

“Tā nu paliek ticība, cerība, mīlestība, šās trīs; bet lielākā no tām ir mīlestība.” 1. Kor 13:13

Inguna: Es pat teiktu, nevis mīlestību ir jāsargā, bet tā ir jāveido visa mūža garumā. Viss sākas ar draudzību, tad seko iemīlēšanās un laulība, kas kopdzīves laikā pārtop par īstu mīlestību. Es uzskatu, ka dzīvē pats lielākais izaicinājums ir tieši laulība, jo tā prasa ļoti lielu darbu un pašatdevi. Toties tieši savstarpējās attiecībās mēs spējam ieraudzīt savu īsto būtību un veidot raksturus, kas būs mantojums arī Jaunajai Dzīvei.

Edmunds: Nosargāt var tikai to, kas jau ir. Sākumā to iegūstam no Dieva, kurš mūs pirmais ir mīlējis, tādejādi raisot arī mūsos mīlestību. Līdzīgi arī cilvēciskajās attiecībās, lai nosargātu mīlestību, tā ir jāparāda otram cilvēkam, un tad arī viņš atsauksies.

PERSONĪBA: MADARA DAUKSTE

Acu krāsa zilganpelēka.

Draudze, kurā darbojos: Valmieras adventistu draudze.

Nodarbošanās, hobijs: mācos divpadsmitajā klasē, un mans vismīļākais hobijs ir fotografešana un vēstuļu rakstīšana.

Dzīves moto: Vispār man nav noteikta dzīves moto, bet tas varētu būt šāds: „Ņemt Jēzu līdzi it visur, kur eju.”

Pirmā atbildētā lūgšana ko atceros: Es neatceros, cik man bija gadu, bet zinu to, ka biju ļoti maziņa, varbūt mācījies trešajā klasītē. Man bija ļoti bail no tumsas, un es dzīvoju laukos, kur, pēc skolas un mūzikas skolas vakarā braucot mājās, bija jāiet gabaliņš pa neapgaismotu ceļu. „Ļoti baidījies, un apkārt vēl šalca vējš. Teicu Jēzum, ka man ļoti

bail un kaut kāds nāktu man pretī, lūdzu, lūdzu! Un pēc brītiņa man vairs nebija bail. Bija tāda sajūta, ka kāds iet blakus un tur pie rokas. Toreiz es to vēl neapjautu, bet tagad atceroties gan zinu, Kurš tas bija, kas gāja kopā ar mani. No tumsas baidos vēl tagad, un vienmēr, ejot mājās no autobusa pieturas vakarā, pielūdzu Dievu drošības sajūtai.

Mērķis, ko vēlies kopā ar Dievu sasniegt: Vislielākais mērķis ir dzīvot par godu Viņam.

Grāmata, ko šobrīd lasi: Aleksandrs Grīns „Dvēseļu putenis”.

*Dievs, svētī visus, kurus es mīlu,
Dievs, svētī visus, kuri mīl mani,
Dievs, svētī visus, kuri mīl tos, ko mīlu es,
Un visus, kuri mīl tos, kas mīl mani.
(Jaunanglijas lūgšana)*

*Tā nu paliek ticība, cerība, mīlestība, šās trīs; bet
lielākā no tām ir mīlestība.
(1Kor 13:13)*

*Bērniņi, nemīlēsīm ar vārdiem, nedz ar mēli,
bet ar darbiem un ar patiesību!
(1Jņ 3:18)*

*Neviens lai nemeklē savu paša, bet citu labumu!
(1Kor 10:24)*

*Naidu rada savstarpējas nesaskaņas, bet mīlestība
nosedz un izlīdzina visus pārkāpumus.
(Spam 10:12)*

*Jūsu mīlestība lai ir neliekuļota. Nīstiet to, kas
ļaus, pieķerieties tam, kas labs.
(Rom 12:9)*

*Mīlestība tuvākajam ļaunu nedara: tātad
bauslības piepildījums ir mīlestība.
(Rom 13:10)*

*Par visām lietām lai jums būtu sirsnīga mīlestība
citam pret citu, jo mīlestība apklāj grēku
daudzumu.
(1Pēt 4:8)*

*Jo visa bauslība ir vienā vārdā izpildīta, proti, tanī:
tevis būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu.
(Gal 5:14)*

*Bet, kad tu dod mīlestības dāvanas, tad tava kreisā
roka lai nezina, ko labā dara, tā ka tava dāvana
paliek apslēpta; un tavs Tēvs, kas redz slepenībā,
tevi to atmaksās. (Mt 6:3-4)*

*Baiļu nav mīlestībā, bet pilnīgā mīlestībā aizdzen
bailes, jo bailēm ir mokas; kas baiļojas, nav
sasniegjis pilnību mīlestībā.
(1Jņ 4:18)*

*Un pāri visam tam lai ir mīlestība,
kas ir pilnības saite.
(Kol 3:14)*

*Sagatavoja Mārīte Lipska,
adventistu Latvijas draudžu savienības
bērnu nodaļas vadītāja.*

Sveiciens visiem februārī!

Krū: Vari iedomāties, māsiņ, ko es vakar dzirdēju?! Cilvēki sarunājās, ka sniega šoziem esot par maz! Neiedomājamas runas! Vai tiešām viņi grib, lai apsnieg visas manas pusdienas?!

Krā: Un brokastis, un vakariņas arī...

Krū: Jā, brokastis un vakariņas arī!

Mamma: Sniegs bērniem atnes daudz prieka. Viņi var vizināties ar ragaviņām, slidot, slēpot, pikoties.

Krū: Nu, nekā laba tur nav, ja man jādzīvo badā!

Mamma: Brālīt Krū, bet bērni ierīko putniņiem barotavas, sarūpē graudiņus un maizīti. Lido tik un mīlojies!

Krū: Tas ir tikai un vienīgi normāli. Viņi ir lieli, bet mēsputniņi – maziņi. Un tā šajā pasaulē ir iekārtots, ka lielie rūpējas par mazajiem.

Krā: Tu nu gan šodien esi viens īdzīgs vārnulēns!

Krū: Jā, tieši tāds es esmu! Ir februāris - ziemas pēdējais mēnesis, un es nevaru sagaidīt, kad tas beidzot paies.

Krā: Vai tas nozīmē, ka tu dusmosies līdz pašam martam?

Krū: Nu, nezinu... Man tie tumšie laiki ir apnikuši. No rīta pamosties – tumša, tikko iesāc dieniņu, drīz jau atkal tā tumša klāt! Man tā nepatīk. Man pietrūkst to gaišo, garo dieniņu.

Krā: Man gan izklausās, ka tev tā tumša tīri labi patīk.

Krū: Ko? Es taču teicu, ka nepatīk!

Krā: Bet es dzirdu, ka patīk gan!

Krū: Nu, vai zini! Nepatīk un viss! Interesanti gan, kā tad tu to tumsu vari dzirdēt?

Krā: Brālīt, tavi vārdi ir tik drūmi un dusmīgi kā pati tumša. It kā tu pats būtu tumsas pilns.

Krū: Ko tu ar to gribi teikt? Tūlīt būšu pavisam dusmīgs!

Mamma: Nestrīdieties, bērni! Krū, tumša var dzīvot ne tikai nakts melnumā, pagrabā vai tumšā istabā. Tumša var dzīvot arī sirsniņā. Un ar dusmīgiem vārdiem tā no sirsniņas nāk laukā. Tas, kurš vienmēr dusmojas, ar visu ir neapmierināts, ir tā kā drusciņ tumsas draugs.

Krū: Bet, ja sniegs nosniego manas pusdienas, ziema negrib doties projām un tumša „apēd” dienu no abiem galiem, kā tad lai es palieku gaismas pilns?

Mamma: Lai kā arī mums klātos un cik liela tumša būtu visapkārt, mums nav jāuztraucas. DIEVS, kurš mūs ir radījis, ir apsoltījis par mums rūpēties vienmēr. Viņš gādā pat par katru mazu zvirbulīti šajā pasaulē.

Krū: Jā, un mēs jau, māmiņ, esam drusciņ lielāki nekā zvirbuli. Tātad DIEVS par mums arī drusciņ vairāk rūpēsies, vai ne?

Mamma: Nē, mīļo Krū, DIEVAM ir mīla katra dzīva radībiņa, vai tas būtu ziloņbērns vai zvirbulēns, jo Viņš pats mūs visus ir radījis, mūs mīl un par mums rūpējas.

Krā: DIEVS gan ir tik labs!

Krū: Jā... Man gan nepietiktu laika par visiem rūpēties. It īpaši jau par tiem glūnīgajiem kaķiem un zvirbulu simtiem!

Mamma: DIEVS gan to dara, un turklāt ar priecīgu sirdi.

Krū: Tad jau Dievam laikam sirdī ir gaisma un Viņš ir gaismas draugs?

Mamma: Vēl vairāk! Viņš pats ir gaismu radījis un grib palīdzēt arī mums sirsniņas paturēt gaišas, lai mēs varētu būt laipni, mīļi un draudzīgi.

Krā: Ar tādu gaišu sirsniņu var izgaismot mazu daļiņu no pasaules.

Mamma: Jā, tieši to daļiņu, kurā mēs dzīvojam.

Krū: Nemaz jau tik tumša tā mana sirds nav. Galu galā es taču gaidu pavasari, lai tas atnestu mums gaišāku laiku.

Krā: Ja vien tu tik bieži nedusmotos...

Krū: Labi, labi, nedusmošos, ja vien bērni apņemsies par mani un citiem putniņiem rūpēties, kamēr mēs sagaidām pavasari.

Mamma: Protams, mums palīdzēs katrs bērns, kam gaiša un laba sirds. Tie taču būsiet arī jūs, bērni, vai ne? Bet tagad, ieklausieties kādā neparastā stāstā.

Stāstiņš

“**C**ilvēks aiz borta!” Kāds asins stindzinošs kliedziens vētrainā naktī! Kuģis šķērsoja Mičiganas ezeru, kurš tāpat kā Galilejas jūra ir pakļauts biežām vētrām. Cilvēki pieskrēja pie kuģa, bet tumsā neko nevarēja redzēt. Kuģis sāka griezties apkārt, un tika ieslēgtas ugunis, kuras palīdz cilvēku atrašanās. Bet nebija ne vēsts no pasažiera. Likās, ka šādos viļņos un laika apstākļos nav jēgas meklēt.

Kad pa sabiedrisko translācijas sistēmu atskanēja šis paziņojums, tas satrauca kādu pasažieri, kurš bija jau aizgājis uz savu kajīti, jo viņu mocīja jūras slimība. Viņš izskrēja uz klāja, lai palīdzētu meklēt ūdenī iekritušo cilvēku. Bet viņš jutās tik nelabi, ka bija jāiet vien atpakaļ uz kajīti. Tomēr nemiers nepārgāja. Kā viņš te tā var gulēt, ja tur, ūdenī un tumsā, pēc dzīvības cīnās kāds cilvēks? Tad viņš atcerējās savu kabatas lukturīti. Sagrābis to rokās, viņš spīdināja ārā pa kuģa logu.

Pēkšņi starmeši tika slēgti un meklēšana tika pārtraukta. Kuģis devās atkal savā reisā. Slimais vīrs nevarēja saprast, kā gan var mierīgi turpināt ceļu, ja tur, ārā, ūdenī slīkstot, paliek cilvēks. Visu nakti viņš nevarēja gulēt, jo bija par to jādodomā.

No rīta viņš izgāja uz klāja. Ieraudzījis kādu no apkalpes,

viņš uzdeva jautājumu: “Kāpēc jūs vakar aizbraucāt un ļāvat tam cilvēkam noslīkt?”

Virsnieks atbildēja: “Tas vīrs nenoslīka. Mēs viņu izglābām.”

“Kā jūs to izdarījāt?” jautāja pārsteigts pasažieris.

“Mūsu starmeši bija par augstu un tālu, lai kaut ko ieraudzītu. Bet kāds bija paņēmis kabatas lukturīti un spīdināja to ārā pa kuģa logu. Šī gaisma krita tieši uz šo cilvēku. Mēs pametām virvi, kuru tas sagrāba. Tur jau viņš sēž tajā klajā krēslā.”

Pasažieris piesteidzās pie viņa un sacīja: “Vai jūs esat tas, kurš vakarnakt tik tikko nenoslīka?”

“Jā,” atbildēja vīrietis, „un būtu arī noslīcis, ja uz mani nebūtu kritis tas mazais gaismas stariņš.”

Cik daudz cilvēku būs debesīs tava mazā gaismas stariņa dēļ? Jēzus saka:

“ES ESMU pasaules gaismas; kas seko Man, tas patiesi nestaigās tumsībā, bet tam būs dzīvības gaismas.”

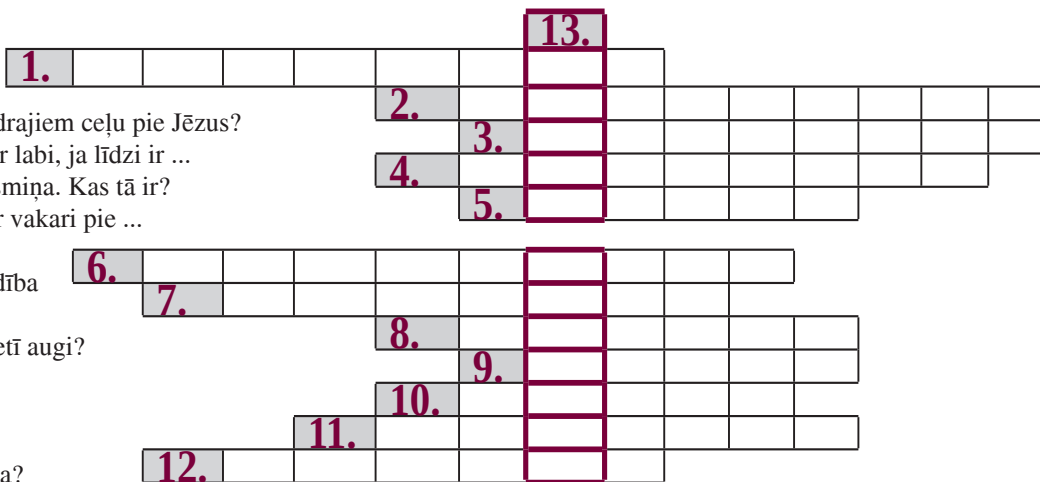
1. Jāņa 8:12.

Mācies no Jēzus, un Viņš tev palīdzēs būt par tādu mazu gaismas stariņu, kas nes prieku māmiņai un tētim, saviem draugiem un ikvienam, ar ko tu satiksies.

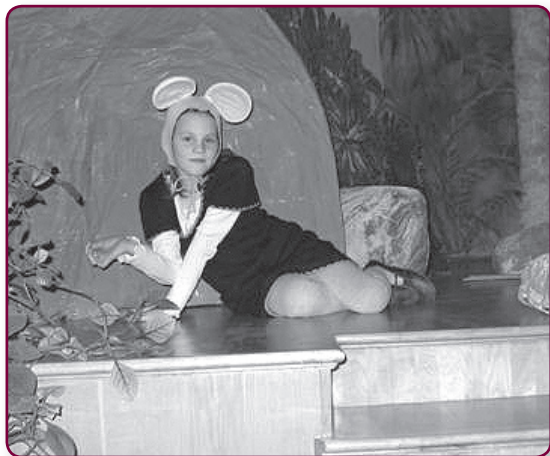
Uzdevums

Krustvārdu mīklā ir vārdi, kas saistīti ar gaismu. Lai tev izdodas atminēt!

1. Kas lukturīti „baro”?
2. Lai iededzinātu svecīti, parasti ir nepieciešami...
3. Kas rādīja Austrumu gudrajiem ceļu pie Jēzus?
4. Ja ir jāiet pa tumsu, tad ir labi, ja līdzi ir ...
5. Maza gaismiņa, silta liesmiņa. Kas tā ir?
6. Nometnēs ļoti iecienīti ir vakari pie ...
7. Kas apgaismo ielu?
8. Iespaidīga gaismas parādība debesīs ir ...
9. Kas ir tas, kam tiecas pretī augi?
10. Šaurs gaismas kūlītis.
11. Istabas gaismu dod...
12. Debess spīdekļi.
13. Kas ir mūsu īstā Gaisma?

Ielūgums

Sveiki! Esmu džungļu vismazākā iemītniece - Pelīte!

Dievs man uzticēja pastāstīt visiem džungļu iemītniekiem, ka Jēzus drīz nāks un vedīs mājās visus, kas Viņam tic. Visi džungļu iemītnieki nu ir mani draugi! Arī tu vari iepazīties ar maniem draugiem. Atnāc un noskaties izrādi “Pelītes stāsts”, kā arī redzēsi, cik talantīgi ir citu draudžu bērni, jo arī viņi būs sagatavojuši priekšnesumus!

**21. martā no 9.45 – 17.00
Baznīcas ielā 12a
Bērnu radošo spēju festivāls
“Varavīksne”**

Programmā: Bērnu sabatskola, Bērnu dievkalpojums, kopīgas pusdienas, radošās darbnīcas, festivāls „Varavīksne”.

Dr. Artūrs Giebels (ASV), oftalmologs,
praktizējošs lāzerķirurģijas un kataraktas
speciālists.

Glaukoma – piekrāpts!

Tu domā, ka redzi, bet patiesībā neredzi.

Acī ir spiediens, kas izplatās visos virzienos. To rada acī esošais šķidrums, kuru ražo asinis un kurš apgādā ar barības vielām tās acu daļas, kurās nav asinsvadi. Šķidrums aptver arī acs lēcu un baro to. Tas tek cauri zīlītei un tiek izvadīts pa acs priekšējās kameras kaktu, kur nonāk atpakaļ asinsritē. Ja šķidrums saražots par daudz un rodas sastrēgums, tad spiediens sāk celties. Ja saražoto šķidrumu ir viegli izvadīt, tad spiediens ir zems jeb normāls. Tīklene, kas atrodas acs aizmugurē un uz kuras veidojas attēls, veidota no nervu šķiedrām, kas sakopojas redzes nervā. Kas notiek, kad zaudējam nervu šķiedras? Veidojas „baltie plankumi”, kā rezultātā rodas sānu redzes defekts – redz to, kas ir tieši priekšā, bet neredz uz sāniem. Piemēram, veikalā varu izlasīt to, kas ir rakstīts uz paciņām, bet neredzu plauktu, kurā ir saliktas preces, vai neredzu blakus noliktu krēslu un aizķeros aiz tā. Es skrienu virsū cilvēkiem un sienām, es neredzu mašīnas, kas tuvojas, uzskrienu virsū braucošam ritenim... Tu domā, ka redzi, bet tik daudz neredzi...

Ārstēšanas

Ja ir tāda problēma, ārsts nozīmē biežas redzes pārbaudes – ik pa 3, 4, 6 mēnešiem. Lai samazinātu spiedienu, būs jāpiliņa acu pilieni no 1-4 reizēm dienā. Ja paliek pavisam slikti, būs jālieto zāles, kurām visām ir blakusparādības. Piemēram, reibonis piecēloties, paliek sarkanas acis, citiem izraisa sirdsdarbības traucējumus, elpošanas problēmas, tirpst pirksti, ir caureja un krampji, izmainās ēdiena garša, tas garšo kā metāls. Ja nepalīdz zāles, ir arī lāzerķirurģija un operācija. Visas šīs ārstēšanas mērķis ir samazināt

spiedienu, jo glaukomas viszināmākais riska faktors ir spiediens acī.

Iemesli nezināmi

Bet glaukoma nebūt nav paaugstināts acs spiediens. Patiesībā neviens to nezina, kas ir glaukoma. Tas ir nervu bojājums, bet kāpēc – to nezina. Gandrīz pusei glaukomas pacientu ir normāls acs spiediens. Citiem ar augstu spiedienu nav glaukomas. Pat ja ārsts izdara visu, lai spiediens samazinātos,

nedēļā viņiem lika braukt ar riteni. Spiediens samazinājās par 5 mm. Vai jūs zinājāt, ka tas ir vairāk nekā var samazināt ar zālēm? Kāpēc lietot zāles un iegūt blakusefektus, lai samazinātu spiedienu, ja var izvēlēties kustības? Vai patiešām riteņi to izdarīja? Viņi pārtrauca kustības, un pēc 3 nedēļām spiediens atgriezās iepriekšējā stāvoklī. *Ja jums būtu glaukoma, vai jūs gribētu aktīvi kustēties?*

Kāpēc lietot zāles un iegūt blakusefektus, lai samazinātu spiedienu, ja var izvēlēties kustības?

tomēr 25% gadījumu glaukoma neapstājas, bet progresē. Viss, ko mēs zinām, ka, jo augstāks spiediens, jo lielāks risks iegūt glaukomu.

Ja ārsts veic pārbaudi un secina, ka ir augsts spiediens acī un redzes nervs ir citādāks nekā parasti, tad viņš zina, ka cilvēkam var attīstīties glaukoma. Tas nozīmē, ka tad viņš veiks pārbaudes bieži un atkārtoti, lai pamanītu pirmās glaukomas pazīmes. Tiklīdz viņš pamanīs acs bojājumu, viņš sāks ārstēšanu. Izklusās dīvaini – gaidīt, kamēr pacientam paliks sliktāk, lai varētu sākt ārstēt... Sākot ārstēšanu ar zālēm, jūs varat iegūt nopietnus blakusefektus. Bez tam tas maksā lielu naudu. Un ārsts vēl joprojām nezina, ko viņš ārstē, izņemot spiedienu. Bet ko spiediens nozīmē, to neviens nezina...

Interesanti pētījumi

Trīs ārsti veica pētījumus ar cilvēkiem, kuriem vēl nebija glaukoma, bet kuriem tā varēja attīstīties. 40 minūtes 4 reizes

Vēl kāds pazīstams pētījums, kurā pārbaudīja, kā kafijas un tējas¹ lietošana ietekmē acu veselību. Tie, kuriem bija glaukoma un dzēra kafiju, spiediens acīs bija par 3 mm augstāks nekā tiem, kuri nedzēra kafiju. Vai jūs zinājāt, ka 3 mm ir vairāk, nekā var samazināt ar zālēm?

Ja jums būtu glaukoma, vai jūs gribētu pārtraukt dzert kafiju?

Liekais svars arī ir saistīts ar acs spiedienu. 2003. gadā Japānā pētīja vairāk nekā 600 cilvēku, kuriem nebija ne glaukomas, ne paaugstināta asinsspiediena. Viņi atklāja, ka tie, kuriem ir augsts spiediens acīs, parasti ir arī apaļāki cilvēki, kā arī ir smēķētāji un lieto alkoholu.

Vai jūs gribētu nomest lieko svaru un atmet sliktos ieradumus, ja zinātu, ka jums ir glaukoma?

Turpinājums nākošajā numurā.

¹ Šeit ir runa par dabīgo kafiju un Ķīnas tēju

Citu konfesiju ziņas

Latvijas misionāri

Misionāru komanda no Latvijas devusies uz Ugandu Āfrikā, kur tiek vadīta konference 250 mācītājiem un draudžu vadītājiem. Misijā piedalās deviņu

cilvēku komanda no dažādām Latvijas kristīgajām konfesijām. Trīs misijas dalībnieki, ieskaitot tās vadītāju mācītāju Arti Druvieti, ir LELB mācītāji.

Misionāri piedalās konferencē “Africamp”, nedēļas garumā rīko minēto konferenci “East and West Africa Leadership”, bet pēc tam notiek divas nedēļas ilga misija Kongo Demokrātiskajā Republikā. Pēc tam misijas dalībnieki apmetīsies un praktiski kalpos nabadzīgajiem iedzīvotājiem Ugandas galvaspilsētas Kampalas rajonā. Pirms gada mācītājs Artis Druvietis un studente Aija Dzene jau devās misijas izlūkbraucienā uz Ugandu, Āfriku.

Ikviens ir aicināts savās lūgšanās pieminēt šo misiju un aizlūgt arī par misionāriem. Šajā misijas projektā var iesaistīties arī ar finansiālu ieguldījumu, ziedojumus pārskaitot LELB Sv. Gregora skolas asociācijas bankas kontā. LELB Sv. Gregora kristīgās kalpošanas skolas uzdevums ir misija un misionāru sagatavošana.

Palīdzība grūtības nonākušajiem

Rīgas vicemērs Almers Ludviks (LPP/LC) nosūtījis vēstuli Rīgas pilsētas kristīgo draudžu kolēģijai ar aicinājumu sniegt atbalstu grūtībās nonākušajiem rīdziniekiem. Ludviks uzrunājis

kopumā 14 kristīgās draudzes un organizācijas un aicina to pārstāvjus iesaistīt savas draudzes palīdzībā grūtībās nonākušo Rīgas iedzīvotāju aprūpē, piedāvājot praktisku un morālu palīdzību, piemēram, apģērba sagādāšanu, ēdiena nodrošināšanu, palīdzību sadzīves solī un garīgo aprūpi. Konkrēti draudžu priekšlikumi pārrunāti kolēģijas sapulcē 16. februārī.

Rīgas pilsētas kristīgo draudžu kolēģija ar Rīgas domes prezidija lēmumu tika izveidota šā gada 21. janvārī. Draudžu kolēģija ir brīvprātīga, konsultatīva institūcija. Tajā pašreiz darbojas Latvijas Romas katoļu baznīca, Latvijas Evaņģēliski luteriskā baznīca, Rīgas Vasarsvētku draudze “Patiesības vārds”, Latvijas Vasarsvētku draudžu centrs, Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienība, Rīgas Vasarsvētku draudze “Dzīvības avots”, reliģiskā organizācija “Pestīšanas armija”, kristiešu draudze “Prieka Vēsts”, evaņģēlisko kristiešu baznīca “Jaunā paaudze”, Latvijas Evaņģēliskā alianse, Latvijas baptistu draudžu savienība, Rīgas Grebenščikova vecticībnieku draudze, Latvijas Kristīgais radio, kā arī Rīgas domes pārstāvji no Rīgas domes Labklājības departamenta un Izglītības, jaunatnes un sporta departamenta.

Bībeles tulkojumi

ASV misionāru biedrība “Faith Comes by Hearing” (“Ticība nāk no dzirdēšanas”) plāno līdz 2016. gadam pārtulkot Bībeli audioformātā 2000 valodās un dialektos, ziņo aģentūra “Kathnet”. Ja šis mērķis tiks

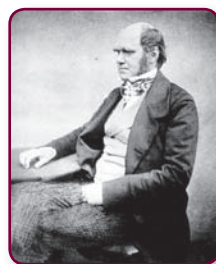
sasniegts, tad kristiešu svētie raksti kļūs pieejami 97 procentiem Zemes iedzīvotāju, ieskaitot tautas, kurām vēl arvien nav savas rakstības.

Biedrība “Faith Comes by Hearing” tika nodibināta 1972. gadā Ņūmeksikas štata Albukerkes pilsētā. Tās misionāri izplata Bībeli audioierakstu formātā, pamatojoties uz apustuļa Pāvila vārdiem vēstulē romiešiem- “ticība nāk no dzirdēšanas, bet dzirdētais - caur Kristus vārdu”. Biedrības eksperti apgalvo, ka apmēram 70 procenti cilvēku ir mutiskās kultūras pārstāvji, kas neprot lasīt vai ļoti reti saskaras ar rakstītu tekstu.

Bībeles vai atsevišķu tās grāmatu tulkojumi rakstiski tiek izplatīti 333 valodās. Viens no pēdējiem ir Jaunās Derības tulkojums koma valodā, kurā runā apmēram 4000 cilvēku Ganā.

Biedrība izplata Bībeles tulkojumu ierakstus audiokasetēs, kompaktdiskos un USB flešatmiņas datu nesējos.

Darvina dzimšanas diena

12. februārī pasaule svinēja 200. gadskārtu, kopš dzimis Čārlzs Darvins, kurš kļuva par evolūcijas teorijas pamatlicēju.

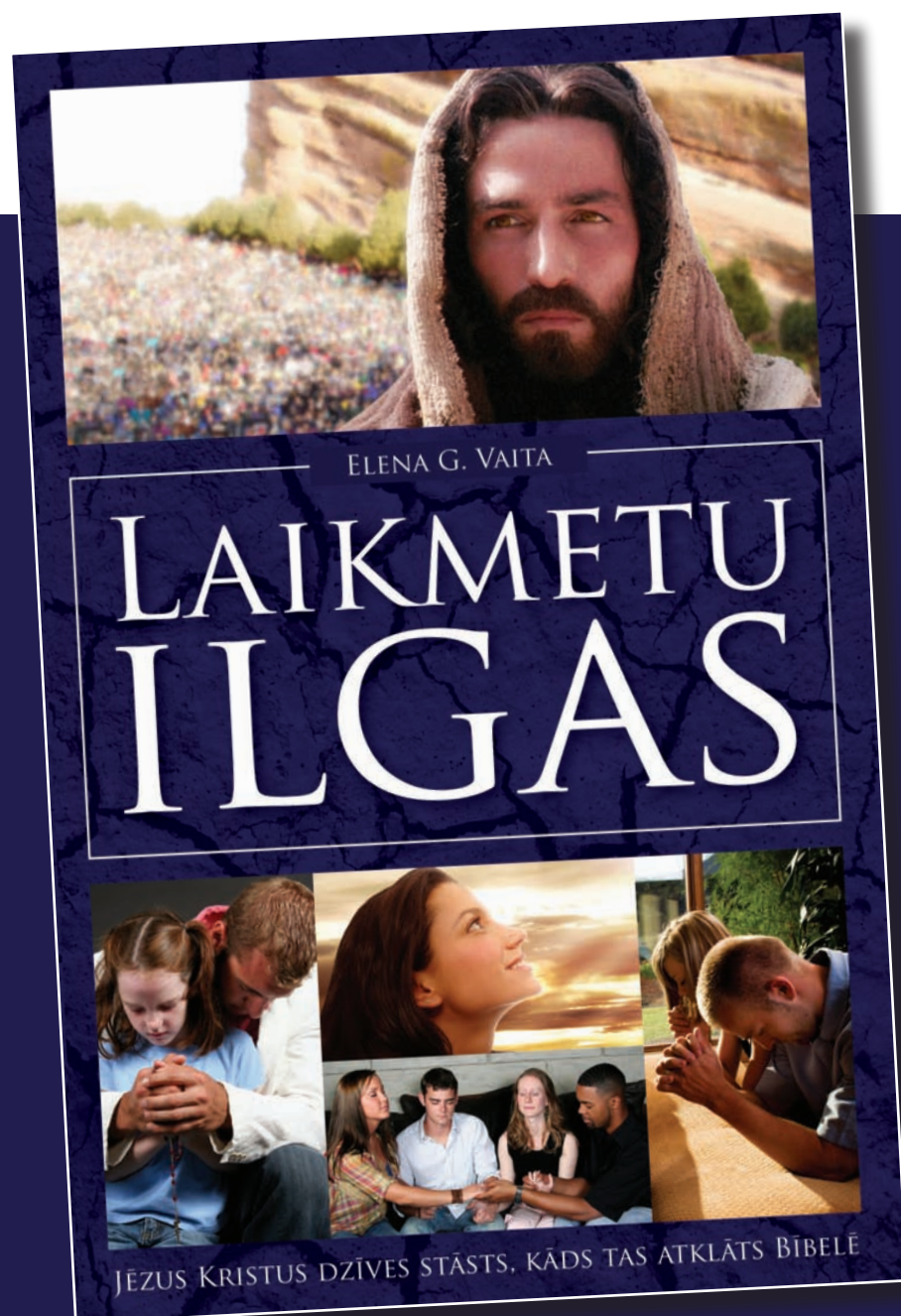
“Manuprāt, vissvarīgākais domātājs, kādu jebkad radījusi cilvēku suga, ir Čārlzs Darvins,” uzskata evolucionārais biologs Ričards Dokinss, kura spalvai pieder tādi pretrunīgi vērtēti darbi kā

“The God Delusion” (“Dieva maldī”).

Par Darvina “supergrāvējiem” kļuva divi viņa darbi – “On the Origin of Species” (“Par sugu izcelšanos”), kura izdošanas 150. gadadiena tiks atzīmēta 24. novembrī, un “The Descent of Man” (“Cilvēka izcelsme”), kas nāca klajā 1871. gadā. Pirmajā no grāmatām Darvins izklāstīja savu teoriju par evolūciju dabiskās izlases ceļā, kas postulē, ka pārmaiņas sugā notiek, pateicoties īpatņiem, kuru iedzimtās īpašības ļauj tiem dominēt savā apdzīvotības areālā. Otrajā no savām slavenākajām grāmatām Darvins savu evolūcijas teoriju piemēroja cilvēkam, nākot klajā ar tolaik prātu satricinošu apgalvojumu, ka “homo sapiens” un pērtiķi cēlušies no kopīga senča. Ar vienu spalvas vilcienu viņš cilvēku padarīja par tikai vienu starp citām dzīvnieku sugām, nevis Dieva radību pēc Tā Kunga gīmja un līdzības.

Tomēr Darvina mācība nekad nav ieguvusi absolūtu atzīni, un pēdējā laikā evolūcijas teorija arvien vairāk apšaubīta. Adventisti vienmēr ir bijuši pārliecināti, ka pasauli radījis Dievs, un Darvina mācība agrāk vai vēlāk nonāks vēstures mēslainē.

IZDEVNIECĪBA PATMOS PIEDĀVĀ “LAIKMETU ILGAS” JAUNĀ IZSKATĀ!

JĒZUS DZĪVES
AIÑOJUMS, KURA
PAMATĀ IR BĪBELES
LIECĪBA, AICINA
KATRU LASĪTĀJU
UZTICĒTIES JĒZUM
KRISTUM. VISU
VĒSTURISKO
PERSONĪBU VIDŪ
VIŅŠ IR VIENĪGAIS,
KURU DIEVS SŪTĪJIS
UZ ZEMI UN
NOSAUCIS PAR
SAVU DĒLU.

ŠIS ELENAS VAITAS DARBS TULKOTS DAUDZĀS
VALODĀS UN IR VIENS NO VISPIEPRASĪTĀKAJĒM
PAR ŠO TĒMU.

GRĀMATA NOPĒRKAMA GRĀMATU GALDĀ RĪGĀ,
BAZNĪCAS IELĀ 12A UN KRISTĪGAJĀ GRĀMATNĪCĀ
LĀČPLĒŠA IELĀ 37.